

Arrest

nr. 238 938 van 24 juli 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Jules Cerexhe 82
4800 VERVIERS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 27 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat N. EL JANATI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

Gezien het schriftelijk verslag van de verwerende partij van 25 juni 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker dient op 12 november 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoeker wordt op 17 oktober 2019 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 27 november 2019 een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een UNRWA geregistreerde Palestijn afkomstig uit Gaza.

In december 1997 werd u militair. U deed als gewoon soldaat louter administratief werk. Van 2000 tot 2007 studeerde u rechten aan de universiteit van Cairo. Deze studie werd volledig gefinancierd door het leger. Na uw studie keerde u terug naar Gaza. Niet lang daarna greep Hamas de macht over Gaza. Als voormalig ambtenaar van de Palestijnse autoriteit werd u in deze periode lastiggevalen door Hamasleden. U werd enkele keren zelfs voor korte periode gearresteerd. Na de staatsgreep van Hamas kreeg u uw loon verder uitbetaald door de Palestijnse autoriteit.

U bent op 23 februari 2009 gehuwd met [A.B.N.]. Jullie hebben samen vier kinderen.

Begin 2013 werd u benoemd tot mediaverantwoordelijke voor Fatah van de wijk Shabour in Rafa. Twee maanden nadat u deze functie was beginnen uit te oefenen, waarbij u vooral Israëliische nieuwsberichten vertaalde naar het Arabisch, werd u bij u thuis gearresteerd. Gedurende 20 dagen werd u opgesloten, waarbij u grondig werd ondervraagd over uw werk. Hierna zou men u op borg hebben vrijgelaten.

Korte tijd hierna zou u veroordeeld zijn tot één jaar gevangenisstraf. U bleef uiteindelijk negen en een halve maand opgesloten in de centrale gevangenis. U kon vroeger vrijkomen dankzij uw voorbeeldig gedrag binnen het gevangenisregime.

Na uw vrijlating besloot u om niet langer te werken voor Fatah. U werkte ook niet langer als vertaler van Israëliische nieuwsberichten. U annuleerde uw facebookaccount aangezien u hier ook regelmatig voor Hamas kritische nieuwsberichten had gepubliceerd. U wilde voorkomen dat u opnieuw negatief in de belangstelling zou komen voor de Hamas-autoriteiten.

In 2017 werd u op een gegeven moment benaderd door een zekere [G.A.G.]. Hij stelde zich voor als een lid van al Qassam. Hij vroeg of u voortaan terug voor Fatah wilde werken. Hij wilde dat u vooral artikels publiceerde die het imago van Hamas zouden opkrikken. U zou zijn voorstel hebben afgewezen. In de periode die hierop volgde, zou u regelmatig door hem verbaal bedreigd zijn geweest. U kreeg ook regelmatig oproepingbrieven vanwege de politie. Eens aangekomen op het politiebureau bleek men u voor niets nodig te hebben, waardoor u enkel kon concluderen dat men u gewoon een beetje wilde pesten.

In februari 2018 werd u door een groep gemaskerde mannen ontvoerd. Men zou u in een wagen hebben geduwd en vervolgens naar een voor u onbekende plaats hebben gebracht. U werd hier gefolterd. Na 21 dagen zou plots [G.A.G.] zijn verschenen. Hij deed zich voor als uw redder, want hij besliste om u vrij te laten.

Op 26 april 2018 werd u het slachtoffer van een beschieting. Toen u bijna aan uw huis was aangekomen, werd u onder vuur genomen door enkele gemaskerde mannen die uit een wagen kwamen. Men zou u met vijf kogels neergeschoten hebben. Men zou u naar het Shifa ziekenhuis hebben gebracht in Gaza, waar u ongeveer drie dagen heeft verbleven. Men zou u niet hebben kunnen opereren aangezien men niet over het juiste materiaal beschikte. Na dit laatste incident zou u besloten hebben Gaza te ontvluchten.

Op 19 juli 2018 zou u legaal het land uitgereisd zijn naar Egypte. U zou naar Istanbul gereisd zijn, waar u ongeveer 25 dagen verbleef. Vervolgens zou u verder illegaal gereisd zijn naar België, waar u op 27 oktober 2018 aankwam.

Op 29 oktober 2018 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van dit verzoek legde u de volgende documenten voor: enkele medische rapporten, het vonnis van de rechtbank, een attest van Fatah dat bevestigt dat u lid was van de partij, een kopie van een oproepingsbrief van de politie, een attest van al quds organisatie waarin wordt bevestigd dat u Israëliische nieuwsberichten vertaalde. Verder nog kopies van uw paspoort, die van uw echtgenote en die van jullie vier kinderen, kopies van uw rijbewijs en van uw medische verzekering, uw huwelijksakte, de geboorteaktes van uzelf, uw echtgenote en jullie vier kinderen, een kopie van uw UNRWA kaart en uw identiteitskaart.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die bijstand of bescherming genieten van een orgaan of instelling van de Verenigde Naties zoals het UNRWA, moeten worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt niet wanneer de bijstand of bescherming van het UNRWA om welke reden dan ook is opgehouden.

In dat geval moet bescherming van rechtswege worden toegekend aan de betrokkene, tenzij er een reden is om hem uit te sluiten om een van de redenen bedoeld in artikel 1E of 1F.

Uit uw verklaringen blijkt dat u onlangs de bijstand van de UNRWA verkreeg en een verblijfsrecht had in de Gazastrook (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 20, 73, 107). Er dient dus onderzocht te worden of het UNRWA u bijstand kan bieden overeenkomstig het mandaat dat het werd toegekend door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties. Het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) beoordeelde in het El Kott-arrest (HJEU, C 364/11, El Kott e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, 19 december 2012) de draagwijdte van artikel 12, lid 1, sub a), tweede volzin, van richtlijn 2004/83/EG – Minimumnormen voor erkenning als vluchteling of als persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, en in het bijzonder van de zinsnede “wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden”. Deze bepaling, die in de Belgische recht werd omgezet in artikel 55/2 van de vreemdelingenwet, bepaalt namelijk het volgende: “Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer:

a) hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn [...]”.

Het Hof van Justitie oordeelde dat de afwezigheid of het vrijwillig vertrek uit het gebied waar het UNRWA werkzaam is, niet kan volstaan om de in artikel 1D bedoelde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen. Volgens het Hof van Justitie houdt de bijstand van het UNRWA op als (1) het agentschap opgeheven wordt, (2) in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) of wanneer het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten de invloed en onafhankelijk van zijn wil. Wat dit laatste punt betreft, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat hiervan sprake is wanneer de verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. Het Hof van Justitie voegt eraan toe dat deze omstandigheden individueel moeten worden onderzocht (§§ 55 tot 65 van het voormelde El Kott-arrest).

Rekening houdend met de voorgaande elementen dient onderzocht te worden of u zich niet langer kan beroepen op de bijstand van het UNRWA in de Gazastrook wegens het ophouden van de activiteiten van de UNRWA, wegens de onmogelijkheid van het UNRWA om zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren of om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Gaza heeft verlaten nadat u werd geviseerd door leden van Hamas.

Dient evenwel te worden opgemerkt dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen omwille van volgende redenen.

Zo is het belangrijk om op te merken dat u, die zijn paspoort niet voorlegt, voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat uw paspoort door de smokkelaar in beslag was genomen, meer bepaald in Turkije (zie persoonlijk onderhoud DVZ, verklaring DVZ, vraag 24). Op het CGVS verklaarde u evenwel dat uw paspoort verloren was geraakt, samen met nog enkele medische attesten. Toen u op uw verklaringen voor DVZ werd gewezen, verklaarde u dat u ze wel degelijk verloren bent geraakt maar u voegde er nu plots aan toe te vermoeden dat de smokkelaar ze had afgenomen. Op de vraag waar u deze documenten dan precies bent verloren geraakt, antwoordde u dat dit in Bosnië was. U werd erop gewezen dat u voor DVZ nog verklaarde dat ze in Turkije in beslag waren genomen, waarop u zei enkel te vermoeden dat het in Bosnië was (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 24-29). Het feit dat u zich tegenspreekt over uw paspoort, meer bepaald over hoe en waar u het verloren zou zijn geraakt, doet ernstige twijfels rijzen over uw verklaringen in dit verband. Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw reisdocument wel degelijk in uw bezit heeft maar wenst achter te houden voor de Belgische asielinstanties, dit om de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop u gereisd heeft, alsook de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar de Gazastrook, of een (langdurig) verblijf in een derde land, te verhullen. Tekenend in dit verband is dat u enkel foto's kan voorleggen van de eerste pagina's en van het Turkse visum vervat in uw paspoort, maar niet van de in- en uitreisstempels (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 30 en 31). Dit gedrag duidt op een flagrant gebrek aan medewerking in uw hoofde. Op een verzoeker rust immers de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissarisgeneraal, zodat deze kan beslissen over zijn verzoek om internationale bescherming. Het CGVS mag van u dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over uw identiteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door u afgelegde reisroute (artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet).

Vervolgens werd u erop gewezen dat het feit dat u zonder veel problemen legaal het land bent kunnen uitreizen in juli 2018 via de Rafa grensovergang, die onder controle staat van Hamas terwijl u naar eigen zeggen werd gevisieerd door de Hamas autoriteiten, een indicatie vormt dat uw problemen met Hamas niet bepaald zwaarwichtig waren. Mocht dit laatste wel het geval zijn, dan zou u immers niet zo gemakkelijk het land hebben kunnen uitreizen. U werd hiermee geconfronteerd. U lichtte toe dat u geen reisverbod had opgelegd gekregen van de Hamas-autoriteiten en dat u wellicht niet nationaal geseind stond. U wees er ook op dat de periode waarin u vluchtte een periode was van verzoening tussen Hamas en Fatah en dat Fatah in deze periode een belangrijk deel van de Rafa grensovergang onder controle had. U zou een 'tansiq' hebben geregeld waardoor uw naam niet gepubliceerd werd op het internet (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 119-124). Wat er ook van zij, het feit dat u gewoon legaal het land bent kunnen uitreizen, vormt op zich een indicatie dat u door de Hamas autoriteiten niet werd vervolgd in de zin van de Vluchtelingenconventie.

In verband met de veroordeling tot één jaar gevangenisstraf (omstreeks 2013) dienen volgende kanttekeningen te worden gemaakt. U liet optekenen bij verstek te zijn veroordeeld (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 8-118-150-163). Nochtans blijkt uit de vertaling van het door u voorgelegde vonnis o.a. het volgende: 'de beklaagde was aanwezig'. U werd hierop gewezen. U antwoordde dat artikel 304/1 van het strafwetboek nummer 3 van het jaar 2001 impliciet verwijst naar de procedure bij verstek (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 181-185). Zelfs indien dit zou kloppen, dan is het onbegrijpelijk waarom er dan toch in dit vonnis vermeld is dat u aanwezig was bij de zitting.

In ditzelfde verband werd u gevraagd of u in beroep was gegaan tegen dit vonnis. U bevestigde dat dit wel degelijk het geval was. U voegde er aan toe dat uw beroep werd afgewezen omdat u eerder op borgtocht was vrijgelaten. U werd gevraagd wat het ene met het andere te maken had. U verklaarde nu weer iets heel anders, namelijk dat uw beroep werd afgewezen omdat u niet aanwezig was op de oorspronkelijke zitting en dat werd dan weer beschouwd als een teken van een gebrek aan respect. U werd erop gewezen dat dit bizarre redeneringen zijn. U antwoordde nu dat uw land geen rechtsstaat is en voegde er ook aan toe dat men een bewijs had moeten kunnen voorleggen van het feit dat u werd opgeroepen voor een rechtszaak, iets wat men niet heeft gedaan (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 186-188). Wat er ook van zij, uw staft uw verklaringen in verband met de beroepsprocedure geenszins en het feit dat u klaarblijkelijk niet in staat bent om op een coherente wijze duidelijk te maken waarom uw beroep werd afgewezen, doet opnieuw ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband.

Enkele jaren later, in 2017, zou u opnieuw problemen hebben gekregen. Wat deze problemen betreft moet evenwel worden opgemerkt dat u wel heel erg direct en boud reageerde toen u wilde duidelijk

maken dat u een samenwerking met [G.A.G.] niet zag zitten. U liet optekenen hem te hebben geantwoord dat u nog liever dood zou gaan dan zo iets te doen (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 118). Het is weinig geloofwaardig dat u zo zou hebben gereageerd wanneer u een belangrijk persoon, gelieerd aan Hamas en Qassam, diende tegen te spreken. Hiermee geconfronteerd antwoordde u dat dit geen probleem was in deze periode aangezien er een dooi was gekomen in de betrekkingen tussen Fatah en Hamas. Als gevolg hiervan durfde u zo expliciet uw weigering kenbaar te maken (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 237). Deze uitleg kan evenwel niet overtuigen, temeer daar u eerder in het verleden al was veroordeeld tot een gevangenisstraf omwille van activiteiten die voor Hamas niet door de beugel konden en u zich na uw vrijlating doelbewust voorzichtig opstelde om geen problemen meer te krijgen met de Hamas-autoriteiten, iets wat u aanzette tot het opzeggen van uw lidmaatschap van Fatah, het indienen van uw ontslag in verband met uw media-activiteiten en het annuleren van uw facebookaccount. Dat u dan na een tijdelijke dooi in de betrekkingen tussen Fatah en Hamas plots zo roekeloos durfde te reageren, is zonder meer ongeloofwaardig.

Verder is het op zich opmerkelijk dat u plots zou zijn benaderd door een vooraanstaand lid van Hamas om terug uw functie met betrekking tot media-activiteiten op te nemen, hoewel u op dat moment al ongeveer drie jaar al uw activiteiten op dat vlak had stopgezet. Zoals hierboven reeds aangehaald: u had uw lidmaatschap van Fatah opgezegd, u had uw ontslag ingediend bij het persbureau waarvoor u werkte en u had uw facebookaccount afgesloten. U werd hiermee geconfronteerd. U antwoordde eerst dat er een periode van verzoening was aangebroken tussen Fatah en Hamas en dat men daarom mensen wilde rekruteren van Fatah (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 235 en 236). Deze uitleg kan niet overtuigen. Het blijft immers erg opmerkelijk dat men iemand die gedurende drie jaar door zichzelf volledig op non-actief is gezet, plots zou inschakelen voor een redelijk belangrijke functie om het imago van de partij Hamas op te krikken en dit terwijl u in het verleden net voor Hamas kritische artikels vertaalde en publiceerde.

U verklaarde vervolgens dat u na uw vrijlating geen problemen meer heeft gekend tot u in 2017 werd benaderd door [G.A.G.]. Bij DVZ verklaarde u dat u na uw weigering om met hem samen te werken meerdere malen werd gearresteerd, waarbij u mishandeld werd (zie notities persoonlijk onderhoud DVZ vragenlijst, vraag 5). Op het Commissariaat-generaal daarentegen verklaarde u uitdrukkelijk nog slechts één keer te zijn gearresteerd nadat u door [G.A.G.] was benaderd. Toen u werd gewezen op uw verklaringen voor DVZ verklaarde u vreemd genoeg dat deze verklaringen, hoewel flagrant tegenstrijdig, wel degelijk klopten: u verklaarde nu dat er effectief heel wat oproepingen waren geweest voor u waarbij u zich dan telkens naar het kantoor van de inlichtingendiensten begaf om u aan te melden. U stelde dat dit eigenlijk ook als arrestaties kon worden beschouwd, wat zeer betwistbaar is en bovendien geeft u zelf aan dat dit eerder pesterijen waren. U werd gevraagd of u tijdens deze kortstondige confrontaties met de ordediensten mishandeld bent geweest, zoals u had laten optekenen voor de Dienst Vreemdelingenzaken. U verklaarde dat dit niet het geval was. U voegde er wel aan toe dat het als een psychologische foltering aanvoelde. Ook dit is tegenstrijdig met uw verklaringen voor DVZ, waar u had laten optekenen telkens te zijn mishandeld. Hiermee geconfronteerd antwoordde u dat u zojuist nog had verwezen naar de fysieke mishandelingen die u had ondergaan. Deze hadden evenwel betrekking op de periode voordat u tot één jaar gevangenisstraf werd veroordeeld, terwijl het nu heel duidelijk ging over de periode van na uw confrontatie met [G.A.G.]. U antwoordde vervolgens nog dat u ook ontvoerd bent geweest waarbij u werd mishandeld (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 201-207). Bij DVZ maakte u evenwel duidelijk het onderscheid tussen meerdere arrestaties en mishandelingen na uw ontmoeting met [G.A.G.] enerzijds en anderzijds de ontvoering in februari 2018. Aldus blijven uw verklaringen die u aflegde voor DVZ en het CGVS erg tegenstrijdig.

Evenzeer flagrant tegenstrijdig zijn uw verklaringen over wat er gebeurde tijdens deze ontvoering. Bij DVZ verklaarde u dat [G.A.G.] u tijdens deze opsluiting met de dood heeft bedreigd (zie notities persoonlijk onderhoud, vragenlijst, vraag 5), terwijl u op het CGVS uitdrukkelijk verklaarde dat [G.A.G.] net 'de rol speelde' van uw redder die het voor u opnam en is er van doodsb bedreigingen van zijnentwege geen sprake (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 118 en vraag 230). Dit is eens te meer opmerkelijk en van aard om uw geloofwaardigheid te ondermijnen.

Vervolgens dient erop te worden gewezen dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord heeft gerept over het incident waarbij u op 26 april 2018 zou zijn beschoten. Dit is zeer opmerkelijk aangezien dit concrete incident voor u de vluchtaanleiding uitmaakte. Vóór dit incident was u nog niet van plan het land uit te vluchten, zo haalt u aan (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 241-243). Na dit incident besloot u wel degelijk een manier te vinden om zo snel als mogelijk Gaza te ontvluchten. U haalde aan dat u op het moment van het persoonlijk onderhoud voor de Dienst Vreemdelingenzaken erg

moe was en dat u het eigenlijk beter had geannuleerd vanwege uw vermoeidheid. U liet ook optekenen dat het persoonlijk onderhoud erg kort was en dat de aanwezige ambtenaar u had gezegd dat u bij het volgende persoonlijk onderhoud de gelegenheid zou krijgen om alles in detail te vertellen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 125-126 en 241-244). Het is onbegrijpelijk dat u de meest recente en mogelijks ernstigste (een moordpoging met vuurwapen) gebeurtenis geheel onvermeld zou laten bij een eerste gesprek met de asielinstanties indien deze werkelijk zou zijn gebeurd. Bovenstaande opmerkingen maken dat er aan uw asielmotieven slechts weinig geloof kan worden gehecht.

Bijgevolg blijkt uit wat voorafgaat dat de persoonlijke feiten die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming hebt aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die u zou hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aantonen.

Uit de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 2020, en dat de UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert het UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en voedselverdelingscentra, biedt microfinancieringsdiensten aan en volgt de meest kwetsbare vluchtelingen op. Het UNRWA beheert op het grondgebied 267 scholen met 262.000 leerlingen en technische en beroepsopleidingscentra in Gaza en Khan Younes bieden jaarlijks 1.000 (van de armste en meest kwetsbare) studenten de kans hun vaardigheden te ontwikkelen. Het UNRWA biedt volledige diensten voor primaire, preventieve en curatieve gezondheidszorg aan en biedt toegang tot secundaire en tertiaire diensten. De 22 gezondheidscentra van het UNRWA in Gaza ontvangen jaarlijks gemiddeld vier miljoen bezoekers. De vluchtelingen die het meest getroffen worden door opeenvolgend geweld en armoede, worden verzorgd door ziekenhuizen die gespecialiseerd zijn in geestelijke gezondheid, en in verschillende scholen steunen psychosociale adviseurs de kinderen die worden getroffen door de vijandelijkheden.

Bovendien blijkt uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 23 november 2018 dat het UNRWA met budgettaire tekorten af te rekenen heeft. De beschikbare informatie wijst er echter niet op dat de bijstand van het UNRWA vandaag niet meer werkzaam zou zijn in de Gazastrook of dat het UNRWA niet meer in staat zou zijn, zijn opdracht te vervullen. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat er voor het UNRWA 122 miljoen dollar werd aangekondigd tijdens een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van het UNRWA. Door de financiële crisis waarmee het UNRWA te maken kreeg in 2018 als gevolg van de verminderde bijdrage van de Verenigde Staten, werd het UNRWA geconfronteerd met een financieel tekort van 446 miljoen dollar. Door deze belofte, alsook door de bijkomende inspanningen van verschillende landen, kon het tekort van 446 miljoen dollar van het UNRWA worden teruggebracht tot 21 miljoen dollar.

Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat het mandaat van het UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en dus nog altijd in staat is, zijn opdracht tot een goed einde te brengen. Rekening houdend met de interpretatie van het HvJ in het voormelde "El Kott-arrest" van de zinsnede "wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden" blijkt uit wat voorafgaat dat : (1) het UNRWA niet is opgehouden te bestaan; (2) het UNRWA niet in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) u de door u aangehaalde feiten die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aannemelijk heeft gemaakt en u dus niet heeft aangetoond dat er, wat u betreft, "omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil" bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Het Commissariaat-generaal moet voorts onderzoeken of er, naast de problemen die u persoonlijk hebt aangehaald, in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische bestaan die er toe geleid hebben dat u buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil gedwongen werd de Gazastrook te verlaten omdat u zich hierdoor in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het UNRWA onmogelijk was om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Er dient te worden opgemerkt dat de regeling in artikel 1D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestina vluchtelingen en vergelijkbare categorieën van Palestijnen. Het is het bijzonder karakter van het Israëlisch-Palestijnse conflict dat geleid heeft tot de oprichting van het UNRWA: de personen die

geregistreerd zijn bij het UNRWA kunnen, vanwege de specifieke aard van het conflict, materiële en humanitaire bijstand genieten. Geen enkele ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die het UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is. Het is juist de bijzondere aard van het Israëliisch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van het UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigen. Door te stellen dat de humanitaire situatie in Gaza een element is dat an sich bestempeld moet worden als “een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is”, ontkent men de bestaansreden van UNRWA zelf en aard van de bijstand die het UNRWA biedt.

Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in Gaza dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw verlengd wordt. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn want enkel in die hoedanigheid kunnen zij beroep blijven doen op de specifieke bijstand die het UNRWA biedt. Er kan dan ook niet van uitgegaan worden dat een UNRWA-Palestijn geen beroep kan doen op de bijstand van het UNRWA om de redenen die juist aan de basis liggen van zijn hoedanigheid van UNRWA-Palestijn en dewelke de toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève in zijn hoofde rechtvaardigt.

Zoals hierboven vermeld, moet het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van het voormelde El Kott-arrest van het HvJ individueel worden aangetoond en mag men er zich dus niet toe beperken louter te verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De noodzaak om het individuele karakter van de persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aan te tonen, wordt des te meer gerechtvaardigd omdat de situatie in de Gazastrook weliswaar vanuit socio-economisch en humanitair standpunt betreurenswaardige gevolgen heeft voor alle inwoners van de Gazastrook heeft, doch niet alle Gazanen, noch alle UNRWA-Palestijnen op dezelfde manier treft. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat Gazanen die over voldoende financiële, materiële of andere middelen beschikken, de gevolgen ervan voor zichzelf kunnen beperken [COI Focus Palestina Gaza, Classes sociales supérieures, van 19 december 2018]. Niettegenstaande een groot deel van de UNRWA-Palestijnen uiterst moeilijke levensomstandigheden kent, kan er aldus niet gesteld worden dat alle inwoners van de Gazastrook of elke UNRWA-Palestijn zich, wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook, in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Het Commissariaat-generaal meent dat het criterium “ernstige onveiligheid” in het El Kott-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Het Commissariaat-generaal meent dat de term “ernstige onveiligheid” die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, dezelfde graad van ernst moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van “ernstige schade” in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, (waarvan paragraaf 2, punt b inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM), aangezien er door het gebruik van de term “ernstig” een duidelijk parallellisme bestaat tussen de twee uitdrukkingen. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt weliswaar dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren volgens het EHRM aanleiding geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 EVRM. Echter, volgens het EHRM kunnen alleen zeer uitzonderlijke socio-economische omstandigheden of dwingende humanitaire redenen beschouwd worden als een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM (zie EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. tegen het Verenigd Koninkrijk, EHRM, S.H.H. tegen het Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. tegen het Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). Dit is het geval wanneer er sprake is van een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Een situatie van extreme armoede op zich volstaat aldus niet om artikel 3 EVRM te schenden. Zoals hierboven vermeld, krijgt een UNRWAPalestijn, juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëliisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA.

Een UNRWA-Palestijn, moet in tegenstelling tot elke andere verzoeker om internationale bescherming, dan ook niet aantonen dat zijn socio-economische situatie veroorzaakt wordt door het opzettelijk of nalatig handelen van (niet-) overheidsactoren. Hij moet echter wel aantonen dat zijn socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Hij moet met andere woorden aantonen dat zijn socio-economische situatie een situatie van extreme armoede betreft die gekenmerkt wordt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Aangezien er niet wordt betwist dat u een UNRWA-Palestijn bent die kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming de bijstand van de UNRWA heeft genoten, moet ervan uitgegaan worden dat u in geval van terugkeer naar de Gazastrook nog steeds de bijstand van UNRWA zal genieten. Overeenkomstig artikel 1D van de Vluchtelingenconventie dient u uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus, tenzij u aantoont dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal belanden en het voor UNRWA onmogelijk is u levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

U moet bijgevolg bewijzen dat uw persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u er terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waardoor u onmogelijk kunt voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting.

Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context.

U heeft na uw middelbaar aan twee universiteiten van Caïro gestudeerd, waarbij u het diploma rechten behaalde. U was in die periode al staatsambtenaar in uw hoedanigheid van beroepsmilitair. Uw studies werden dan ook volledig door de overheid gefinancierd. Daarenboven kreeg u tijdens uw studies uw loon verder uitbetaald (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 45-63). Na de machtsovername van Hamas kreeg u uw loon gewoon verder uitbetaald door de autoriteiten in Ramallah. In de laatste periode dat u in Gaza verbleef, was uw maandelijkse loon ongeveer 370 euro (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 69-71). U heeft nooit een beroep gedaan op de diensten van UNRWA omdat u werkte als ambtenaar en dus geacht werd voldoende te verdienen (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 73). U liet dan ook uitdrukkelijk optekenen in Gaza geen financiële problemen te hebben gekend (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 72). Al uw broers en zussen hebben universitaire studies voltooid: twee van uw broers zijn dokters, verder heeft u nog een aantal zussen die opgeleid zijn tot leraressen, is er nog een zus die economie heeft gestudeerd en een zus die management heeft gestudeerd. Uw vader heeft altijd gewerkt als leraar Arabische talen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 77-85). Verder dient in dit verband nog te worden opgemerkt dat uw echtgenote eveneens een ambtenaar is die haar loon na de staatsgreep van Hamas verder uitbetaald krijgt hoewel ze niet meer werkt. Haar loon is gemiddeld ongeveer 250 à 260 euro (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 97-105).

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er, wat u betreft, omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin de UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen. U hebt ook geen concrete elementen aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document,

kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren. De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Het doelwit van deze aanslagen zijn de in de regio aanwezige politie en het leger. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 25 maart 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet geviseerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. Deze operatie heeft een belangrijke impact gehad op het dagelijks leven en de bewegingsvrijheid van de Egyptenaren in het noorden van Sinai. Sinds augustus 2018 is er sprake van een afname van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er wordt melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds geviseerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze

terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleijd in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die u zal verhinderen opnieuw onder de bijstand van UNRWA kan scharen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u reeds beschikt over een Palestijns paspoort (zie documenten) zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Tot slot moet het Commissariaat-generaal onderzoeken of de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook van dien aard is dat u er bij een terugkeer in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen en het voor het UNRWA onmogelijk is om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Het Commissariaat-generaal herhaalt en benadrukt dat het criterium “ernstige onveiligheid” in het El Kottarrest van het Hof van Justitie een mate van ernst én individualisering (cf. supra) vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een situatie van veralgemeend geweld al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de veiligheidssituatie waarmee u in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in uw hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de mogelijkheid dat een algemene situatie van geweld in een land een voldoende niveau van intensiteit bereikt dat een terugkeer naar dit land een inbreuk op artikel 3 EVRM met zich meebrengt, niet uitgesloten wordt door het EHRM, maar het Hof stelt duidelijk dat het een dergelijke benadering enkel en alleen zal hanteren in de meeste extreme gevallen van algemeen geweld. Het betreft aldus een zeer uitzonderlijke situatie (cf. EHRM, NA v. VK, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §§ 114-115; EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226; en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54). Verder stelt het EHRM dat bij het beoordelen van de algemene veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met meerdere factoren, waaronder: (1) de vraag of de gebruikte oorlogsmethodes en tactieken door de partijen in het conflict van die aard zijn dat zij het risico op burgerslachtoffers of burgers rechtstreeks viseren; (2) het veel voorkomend gebruik van dergelijke methodes en/of tactieken door partijen betrokken bij het conflict; (3) het gegeven of het geweld lokaal dan wel wijdverspreid van aard is; en (4) het aantal burgers dat gedood, verwond of ontheemd is ingevolge de gevechten.(cf EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 241; zie ook EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Rekening houdend met de criteria die het EHRM hanteert dient vastgesteld te worden dat artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming biedt als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen immers bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, §226).

Gelet op het gegeven (i) dat het criterium “ernstige onveiligheid” een zelfde mate van ernst én individualisering vereist als deze die vereist is opdat er sprake kan zijn van een schending van artikel EVRM, (ii) dat paragraaf 2, punt b van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM; dat (iii) paragraaf 2, punt c van hetzelfde wetsartikel een vergelijkbare bescherming biedt als artikel 3 EVRM; en dat (iv) er door het gebruik van de term “ernstig” een duidelijk parallellisme bestaat tussen de term “ernstige onveiligheid” en “ernstige schade”, besluit het CGVS dat de term “ernstige onveiligheid” die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, dezelfde graad van ernst moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van “ernstige schade” in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Dit houdt in dat u niet kan volstaan met het verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook, doch dient aan te tonen dat er sprake is van een gewapend conflict, en dat dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig, veralgemeend geweld dewelke een dergelijke mate van intensiteit bereikt dat er moet besloten worden dat eenieder die terugkeert naar de Gazastrook louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan ernstig schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c Vw, en derhalve in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 7 juni 2019 (beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocusterritoirespalestiniens-gazasituationsecuritaire20190607.pdf> of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsvername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van

grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggeschoefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militair operatie “Operatie Beschermde Rand” startte. Meer recent, in maart en mei 2019, werd langeafstandsraketten afgevuurd op Israëlisch grondgebied. Deze werden beantwoord door Israëlische bombardementen waarbij doelwitten die een band hebben met Hamas en IS gevisieerd werden. Tijdens de escalatie van het geweld in maart en mei 2019 veroorzaakten de Israëlische luchtaanvallen, hoewel zeer intens, weinig burgerslachtoffers. Sinds 6 mei 2019 is er een staakt-het-vuren van kracht.

Anno 2018- 2019 werden Palestijnen hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van ‘de Grote Mars van de Terugkeer’. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de verslagperiode gedood (60-80%) of verwond (80-98%) werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot kwamen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone (“zone-tampon”), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook in eind maart en begin mei 2019 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij hoofdzakelijk burgerslachtoffers langs Palestijnse zijde gevallen zijn, is er actueel geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg dient besloten te worden dat u bij een terugkeer naar Gaza niet in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat besluit het CGVS dat een terugkeer naar Gaza, via de Sinai en de grensovergang te Rafah, actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières bestaan die een terugkeer naar Gaza belemmeren en u verhinderen de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Er dient dan ook besloten te worden dat de uitsluitingsgrond vervat in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie thans ook nog op u van toepassing is.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, en rekening houdend met de informatie waarover het CGVS beschikt, kan u daarenboven de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde, kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Deze documenten bevestigen immers uw persoonsgegevens, die van uw echtgenote en jullie vier kinderen, het feit dat u op een gegeven moment heeft gewerkt voor al Quds-net en het feit dat u lid was van Fatah. Deze zaken staan hier niet ter discussie. In verband met het door u voorgelegde vonnis dient te worden vastgesteld dat de authenticiteit van dit document ernstig moet worden betwijfeld gelet op de hierboven gedane vaststellingen. De medische attesten bevestigen dat u een kogel in uw lichaam heeft en dat u kneuzingen en verwondingen heeft opgelopen. Deze zaken staan hier niet ter discussie. Er kan evenwel geen uitsluitel gegeven worden over de omstandigheden waarin deze zaken zijn gebeurd. In ditzelfde verband dient opgemerkt te worden dat de klacht die u tijdens het persoonlijk onderhoud op uw smartphone liet zien en die uw echtgenote zou hebben ingediend naar aanleiding van het incident waarbij u werd beschoten (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 257-259) enkel een kopie betreft. Kopies hebben evenwel geen bewijswaarde. Dergelijke documenten kunnen enkel in overweging genomen worden in het geval van geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is. Hetzelfde geldt voor de oproepingbrieven van de politie die u voorlegde. Bovendien dient te worden opgemerkt dat enkele van deze oproepingbrieven onleesbaar zijn.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1A en D van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het algemeen beginsel van voorzichtigheid, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, alsook van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

Verzoeker houdt in het eerste onderdeel een uitgebreid historisch en theoretisch betoog over de toepassing van het Vluchtelingenverdrag, in het bijzonder de doelstelling en interpretatie van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag dat betrekking heeft op Palestijnse vluchtelingen onder het UNRWA-mandaat.

Hij wijst erop dat de uitsluiting onder voormeld artikel 1D, lid 1 ophoudt van toepassing te zijn zodra artikel 1D, lid 2 in werking treedt. Een Palestijnse vluchteling wordt ipso facto of van rechtswege erkend in toepassing van artikel 1D, lid 2 *"wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden dan ook is opgehouden (...)"*. Verzoeker wijst erop dat deze zinsnede werd geïnterpreteerd door het Hof van Justitie in het arrest El Kott, waarbij de zinsnede *"om welke reden dan ook"* wordt geïnterpreteerd als de *"reden voor het ophouden van de bijstand ook kan voortvloeien uit omstandigheden buiten de wil van de betrokken persoon, die hem ertoe dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is, te verlaten."*

Verzoeker wijst er in dit verband nog op dat UNHCR in haar Guidelines stelt dat *“om welke reden dan ook is opgehouden”* niet restrictief mag worden geïnterpreteerd.

Verzoeker poneert verder dat de redenering van het CGVS dat hij, om onder het personeel toepassingsgebied van artikel 1D te vallen, effectief een beroep moet gedaan hebben op de bijstand van UNRWA, ingaat tegen de ratio legis en het doel van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag. Hij wijst erop dat uit de voorbereidende werken van het Vluchtelingenverdrag duidelijk blijkt dat er binnen de internationale gemeenschap geen twijfel bestond over het feit dat Palestijnse vluchtelingen onder het toepassingsgebied van artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag vallen. Er was met andere woorden een algemene erkenning dat zij als groep voldeden aan de vereiste van vervolging vervat in het Vluchtelingenverdrag. Artikel 1D kent aan Palestijnse vluchtelingen een afzonderlijk specifiek statuut toe teneinde hun continue bescherming en recht op terugkeer te verzekeren. In die zin kan de uitsluiting onder artikel 1D niet worden gelijkgesteld met een uitsluiting onder artikel 1F waarvan de ratio legis is dat omwille van de gruwelijke daden begaan door personen die in se aan de criteria van vluchteling voldoen, zij bescherming onwaardig zijn. Aangezien artikel 1D is ingevoerd vanuit beschermings-oogpunt, kan er geen enge interpretatie van het eerste lid van dit artikel worden voorgestaan, zoals dit voor artikel 1F wel het geval is, aldus verzoeker, die te dezen citeert uit de hoger aangehaalde Guidelines van UNHCR. Verzoeker voegt hieraan toe dat volgens UNHCR de redenering van het Hof van Justitie in het arrest Bolbol niet strookt met het doel van artikel 1D. UNHCR beveelt daarom in toepassing van artikel 3 van de Kwalificatie richtlijn aan dat de lidstaten de gunstigere interpretatie van UNHCR volgen. Bijgevolg is artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag volgens verzoeker van toepassing op alle Palestijnse vluchtelingen die onder het mandaat van UNRWA vallen, ongeacht wanneer en of ze geregistreerd zijn, en ongeacht of ze de bijstand van UNRWA hebben ingeroepen of niet. In principe kunnen ze immers een beroep doen op UNRWA. Onder het mandaat van UNRWA vallen de Palestijnse vluchtelingen van 1948 en hun descendents evenals de Palestijnen die ontheemd werden als gevolg van het conflict van 1967 (die niet in aanmerking komen voor registratie). Hieruit volgt naar mening van verzoeker dat, ook al heeft een Palestijnse vluchteling nooit materiële bijstand gekregen van UNRWA, of in UNRWA-mandaatgebied geleefd, hij onder het toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag valt omdat hij een Palestijnse vluchteling onder UNRWA-mandaat is en in aanmerking komt voor bijstand van UNRWA.

In een tweede onderdeel – betreffende de mogelijkheid van UNRWA om bescherming te bieden – voert verzoeker aan dat UNRWA geen bescherming biedt aan Palestijnse vluchtelingen vergelijkbaar met de bescherming die UNHCR biedt aan vluchtelingen die vallen onder de algemene vluchtelingendefinitie. De bescherming geboden door UNRWA is eerder een bescherming van sociale en economische rechten. Verzoeker geeft een uiteenzetting over de oprichting van UNRWA en UNCCP en benadrukt dat UNRWA de beschermingsfunctie van UNCCP nooit heeft overgenomen.

De mogelijkheid van UNRWA om zijn opdracht te vervullen en bijstand te bieden aan Palestijnse vluchtelingen onder zijn mandaat wordt beperkt door de structurele financiële problemen waarmee het agentschap kampt evenals door de politieke en socio-economische situatie in Gaza, aldus verzoeker, die erop wijst dat UNRWA, wat betreft zijn financiële middelen, afhankelijk is van de vrijwillige donaties die door de verschillende lidstaten van de VN worden gegeven. Sinds jaren kampt de organisatie echter met een structureel en ernstig financieel deficit, wat logischerwijze een negatieve invloed heeft op haar werking en haar mogelijkheden om op een kwaliteitsvolle manier bijstand te verlenen aan de personen die zich onder haar mandaat bevinden. Hij verwijst hierbij naar het *“UNRWA Financial report and audited financial statements for the year ended 31 December 2017 and Report of the Board of Auditors”*. Deze reeds beperkte mogelijkheden komen nog meer onder druk te staan gezien de laatste politieke ontwikkelingen en het verliezen van één van de hoofddonors. Verzoeker licht toe dat de Verenigde Staten, de grootste donor van UNRWA, begin 2018 besloten om hun steun aan het agentschap drastisch te verminderen. Deze beslissing heeft een enorme impact op de situatie van Palestijnse vluchtelingen die zich onder het mandaat van UNRWA bevinden, aldus verzoeker, die vervolgens citeert uit het *“Humanitarian Bulletin Lebanon, Issue 30, 1/11/2017-31/01/2018”* van OCHA, uit het artikel *“UNRWA services reduction start tot bite”* van Middle East Monitor van 2 maart 2018, uit een rapport van de VN Veiligheidsraad (*Implementation of Security Council resolution 1559 (2004); Twenty-seventh semi-annual report of the Secretary-General [S/2018/480], 21/05/2018*) uit een bulletin van BADIL (*Understanding the Political Underpinnings of UNRWA's Chronic Funding Crisis*, Bulletin No. 27, june 2018), uit het rapport *“Gaza ten years later”* van UNSCO van juli 2017, uit het rapport *“Gaza. 100 thousand hours of isolation”* van Euro-Mediterranean Human Rights Monitor van januari 2017, uit het *“Economic Monitoring Report to the Ad Hoc Liaison Committee”* van The World Bank van 27 september 2018, uit het artikel *“Half a million fewer Palestinian refugees set to receive UN aid next year”* van Middle East Eye van 17 december 2018 en uit het *“Humanitarian Bulletin Occupied Palestinian territory”* van OCHA van september 2018. Verzoeker stelt dat uit deze bronnen en informatie duidelijk blijkt dat

UNRWA sinds begin 2018 te kampen heeft met enorme financiële tekorten, bovenop de reeds penibele situatie waarin het agentschap reeds verkeerde. Het ziet er volgens verzoeker bovendien naar uit dat deze situatie er niet op zal verbeteren in de nabije en middellange toekomst. De Verenigde Staten hebben ondertussen immers duidelijk laten verstaan dat zij niet van zin zijn om hun beslissing in de nabije toekomst om te keren, aldus verzoeker, die in dit verband citeert uit een *“Press Statement on U.S. Assistance to UNRWA”* van 31 augustus 2018. Verzoeker benadrukt dat, wanneer wordt vastgesteld dat UNRWA omwille van deze langdurige financiële problemen niet langer in staat is om effectieve bijstand te verlenen, dit volgens UNHCR kan worden beschouwd als een objectieve reden voor insluiting onder artikel 1D, lid 2 van het Vluchtelingenverdrag.

In een derde onderdeel betoogt verzoeker dat hem internationale bescherming dient te worden verleend gezien de toestand in Gaza. In hoofddorde vraagt verzoeker om de erkenning van zijn vluchtelingenstatus. Hij betwist de motieven van de bestreden beslissing waar wordt geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen dat hij door Hamas wordt gevisieerd.

Hij zet hierbij het volgende uiteen:

“a) Betreffend de verklaringen van verzoeker over zijn paspoort

Verwerende partij verwijt aan verzoeker dat hij bij de DVZ vermeld heeft dat zijn paspoort door de smokkelaar genomen werd, terwijl hij bij de CGVS uitgelegd heeft dat hij ment dat hij het verloren heeft. Echter heeft verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud preciseerd dat hij vermoedt dat de smokkelaar de paspoort in zijn tas genomen heeft (p3). De andere mogelijkheid is dat hij het simpelweg verloren is tijdens zijn reis naar Europa. Hij ment dat dit tijdens zijn verblijf in Bosnië gebeurde, omdat hij zijn paspoort vanaf daar niet meer gezien heeft. Er is geen tegenstrijdigheid, en het grief van de CGVS moet verworpen worden.

b) Betreffend het feit dat verzoeker zonder problemen legaal Gaza verlaten heeft kunnen Verwerende partij ment dat het feit dat verzoeker legaal door de Hamas controleerde grenspost bij Rafa het land verlaten heeft kunnen een teken is dat hij niet door Hamas vervolgd wordt. Verzoeker betwist dit echter, en volhardt dat hij ten eerste niet onder een reisverbod was, en ten tweede dat hij een geldsom (Tansiq) betaald heeft. Trouwens verliet hij het land tijdens een periode van verzoening tussen Fatah en Hamas, hij liep dus minder risico toen.

c) Betreffend de gevangenisstraf van een jaar van verzoeker in 2013

De CGVS begint met aan verzoeker te verwijten dat hij uitgelegd heeft dat hij bij verstek veroordeeld werd, terwijl op het vonnis staat dat hij aanwezig was tijdens de zitting. Verzoeker volhardt dat hij niet aanwezig was, en ment dat dit artikel per vergissing op het vonnis vermeldt wordt.

Wat de beroep betreft tegen dit vonnis, bevestigt verzoeker dat zijn beroep verwezen werd onder andere wegens zijn afwezigheid bij de zitting, maar dat hij vrijgelaten werd doordat een familie lid een geld som betaalt heeft.

We wensen te benadrukken dat verzoeker gedetailleerde verklaringen afgelegd heeft, over 2 paginas van het persoonlijk onderhoud, over zijn detentie (van bijna een jaar) (de personen met wie hij in de gevangenis zat, de foltering, het dagelijks leven...) (CGVS p11-12). Het blijkt dat de CGVS deze precieze verklaringen niet in rekening genomen heeft.

d) Betreffend de problemen van verzoeker in 2017 wegens zijn weigering om voor [G.A.G.] en de Hamas te werken

Ten eerste beweert de CGVS dat de sterke reactie van verzoeker op het voorstel van [G.A.G.] (om online marketing te doen voor Hamas) niet geloofwaardig is, gezien dat verzoeker eerder veroordeeld en gevangen genomen werd. Echter bevestigt verzoeker dat hij sterk reageerde, ten eerste juist wegens de mishandelingen die hij meegemaakt heeft (gevangenisstraf van bijna een jaar, foltering...). Het was voor hem absoluut geen optie om opnieuw dit risico te nemen door voor Hamas te werken. Hij bevestigt ook dat het een verzoening periode was, en dat hij ook daarom durfde om direct de voorstel te weigeren.

Hoewel de CGVS ment dat het opmerkelijk is dat verzoeker nadat hij 3 jaren lang niet meer actief geweest is, een lid van de Hamas hem plots vragen zou om voor het online imago van de Hamas te zorgen, volhardt verzoeker in zijn verklaringen.

Verder wordt aan verzoeker verweten dat hij bij de DVZ verklaart heeft dat hij meerdere malen gearresteerd werd na zijn weigering om voor de Hamas te werken, terwijl hij bij de CGVS uitgelegd heeft dat hij een keer gearresteerd werd. Verzoeker ment dat er een misverstand was, hij werd inderdaad meerdere malen opgeroepen om zich bij de politie aan te melden, wat hij ook deed, maar hij werd alleen een keer gearresteerd. Hij preciseerd ook dat hij tijdens zijn detentie van een jaar gefolterd werd, maar dat hij nadat hij door [G.A.G.] benaderd werd alleen psychologische mishandelingen gekend heeft. Hij ment dat er een misverstand was.

Verder verwijt verwerende partij aan verzoeker dat hij bij de DVZ uitgelegd heeft dat [G.A.G.] hem met de dood bedreigd heeft wegens zijn weigering om voor Hamas te werken, en bij de CGVS verklaart heeft dat hij door hem vrij gelaten heeft. Verzoeker ment dat er een missverstand was en bevestigt zijn verklaringen bij de CGVS.

e) Betreffend de schietincident van 26/04/2019

Ten slot verwijt verwerende partij aan verzoeker dat hij bij de DVZ de schietincident van 26/04/2019 niet vermeld heeft. Verzoeker heeft nochtans uitgelegd dat het gesprek heel kort was, en dat de agent hem gezegd hem dat hij verder vertellen kunnen zou tijdens zijn gehoor bij de CGVS. Hij was ook zeer moe, en was niet in stand om duidelijke verklaringen af te leggen.

f) Betreffend de door verzoeker neergelegde medische attesten

Verzoeker heeft onder andere medische attesten neergelegd, bevestigend dat er een kogel in zijn lichaam is en dat hij verwondingen opgelopen heeft. De CGVS verwierpt de medisch attest, omdat het attest "geen uitsluitel over de omstandigheden" waarin verzoeker deze littekens gekregen heeft geeft.

We benadrukken dat de vele littekens en de kogel in het lichaam van verzoeker -zoals beschreven op de medische attest-overeenstemmen met de verklaringen van mishandelingen van verzoekster.

We verwijzen in dit verband naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgens de welke medische attesten die ter ondersteuning van een asielerzoek neergelegd worden, onderworpen moeten worden aan een strenge controle door de asielinstanties (EHRM, R.C. vs Sweden, 09/03/2010 en EHRM, MO. M. vs France, 18/04/2013).

Uit de rechtspraak van hetzelfde gerecht blijkt ook dat, om een medisch attest uit te sluiten, de risicobeheersing van artikel 3 EVRM niet ophouden kan bij het gebrek aan geloofwaardigheid, maar ook gelden moet voor alle andere individuele factoren die, toegevoegd, het risico van onmenselijke of vernederende behandeling in geval van terugkeer naar het land van herkomst verhoogen.

In het arrest R.J. vs. France van 19/10/2013, beoordeelde het Hof dat:

(...)

In het arrest I. vs. Sweden van 05/10/2013 beoordeelde het Hof ook dat:

« 60. The Government have questioned the applicants' credibility and pointed to various (...)

We verwijzen naar de rechtspraak van Uw Raad (o.a. arrest n°100 000 van 28/03/2013), geïnspireerd door de rechtspraak van het EVRM, de welke de belangrijkheid van medische attesten herinnert:

« Le Conseil rappelle que face à de tels commencements de preuve, il revient à la partie défenderesse de dissiper tout doute qui pourrait persister quant à la cause des cicatrices constatées avant d'écarter la demande (en ce sens, v. Cour EDH, arrêt R.C. c. Suède du 9 mars 2010, § 53) » (punten 6.4. + 6.6 en 6.7).

Deze vaststelling leidde ook de Raad om artikel 48/7 van de wet van 15 december 1980 toe te passen.

De argument van de CGVS volgens de welke de medisch attest de omstandigheden waarin de verwondingen gepleegd werden niet weergeeft is een algemene, niet-geïndividualiseerde en stereotiepeerde motivatie, die redelijkerwijs niet voldoende kan zijn om medische attesten uit te sluiten.

Natuurlijk zal een arts nooit in staat zijn om de omstandigheden met zekerheid vast te stellen, sinds hij niet aanwezig was toen de verwondingen gepleegd werden. Echter, met het oog op de aard van deze verwondingen en littekens, benadrukken wij dat de asiel instanties bijzonder voorzichtig zijn moeten over de oorsprong van deze verwondingen, quod non.

In casu is het medisch attest welsprekend genoeg om de verklaring van verzoekster te bevestigen.

Dienovereenkomstig moet dezelfde redenering als in bovengenoemd arrest aangepast worden. Echter, neemt de CGVS de twijfel nit voldoende weg.

Verzoeker ment dat verweerder haar onderzoek plicht niet op een afdoende wijze heeft uitgevoerd."

Verzoeker vraagt ten slotte om een toepassing van het beginsel van het voordeel van de twijfel, waarover hij tevens een theoretisch betoog houdt. Verzoeker concludeert:

"Overwegende dat verzoekende partij van Palestijnse afkomst is en meer bepaald uit Gaza ;

Dat verzoekende partij gezocht wordt de Hamas;

Dat verzoekende partij eveneens de algemene situatie die momenteel in Gaza heerst (zie infra) vreest ;

Overwegende dat overeenkomstig artikel 1 A van de Conventie van Genève met betrekking tot de vluchtelingen, iedere persoon die met reden vervolging vreest, met name vanwege diens politieke overtuigingen en het behoren tot een sociale groep, erkend kan worden als vluchteling ;

Dat met betrekking tot de toepassing van het tweede lid van artikel 1D van de Conventie van Genève met betrekking tot de vluchtelingen naar de uiteenzetting hierboven kan verwezen worden (zie supra) ;

Dat in het licht van bovenstaande elementen kan gesteld worden dat het CGVS de zaak niet voldoende heeft bestudeerd en dat de beslissing dus het artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 en artikels 1 A en D van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 schendt. De tegenpartij heeft meerdere

elementen van het relaas van verzoekende partij niet (afdoende) bestudeerd, zonder een mogelijke schending van artikel 3 EVRM na te gaan, wat nochtans essentieel was om de vrees van verzoekende partij ingeval van terugkeer op een correcte manier te kunnen evalueren (zie infra) ; Dat voor al deze redenen het past om verzoekende partij te erkennen als vluchteling."

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij betoogt vooreerst dat wegens de actuele humanitaire en veiligheidssituatie in Gaza, de socio-economische en humanitaire situatie er zo menonwaardig is dat de standaard van artikel 3 van het EVRM is bereikt en dat kan worden gesproken van dwingende omstandigheden onafhankelijk van de wil van de betrokken persoon om het UNRWA-mandaatgebied te verlaten. Bovendien kan worden aangetoond dat alle burgers van Gaza het slachtoffer zijn van vervolging in de zin van artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag. De humanitaire situatie in Gaza die al desastreus was als gevolg van de blokkade opgelegd door Israël, is aanzienlijk verslechterd sinds de operatie 'Protective edge', de vernietiging van de tunnels en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten. De VN kondigde in augustus 2012 aan dat Gaza in 2020 een onleefbare plaats zal worden. In een rapport gepubliceerd in juli 2017 evalueert de VN de situatie in Gaza en wordt geconcludeerd dat de socio-economische en humanitaire situatie er nog sneller dan verwacht op achteruit gaat. Er is zelfs sprake van "dedevelopment". In 2017 en 2018 verslechterde de humanitaire situatie verder op significante wijze. De economie in Gaza staat ondertussen op instorten met belangrijke gevolgen voor de levensstandaard en de humanitaire situatie. Dit is het gevolg van de restricties opgelegd door Israël evenals van de verminderde humanitaire internationale hulp en verminderde transfers van de Palestijnse Autoriteit die de gevolgen van de opgelegde restricties in het verleden matigden. De verwachting is dat de sociaal-economische situatie er verder op zal achteruitgaan gezien de beslissing van Israël om de enige commerciële grens met Gaza te sluiten. Anno 2018 leeft 53% van de Gazanen onder de armoedegrens, de laatste 10 jaar is het BBP gedaald met 5,3%, ongeveer 1,3 miljoen Palestijnen in Gaza zijn voedselonzekeer en de werkloosheidsgraad bedraagt 54,9%. De Gazanen zijn in het algemeen sterk afhankelijk van humanitaire hulp. Het budgettekort van UNRWA heeft en zal een belangrijke impact hebben op de voorziening van elementaire gezondheidszorg, onderwijs en voedsel. De Gazastrook blijft bovendien lijden onder aanzienlijke stroomonderbrekingen. De toegang tot drinkbaar water is kritiek. Ook de gezondheidszorg in Gaza, voor zover deze al bestaande is, staat op instorten. Gazanen zijn daarom geheel afhankelijk van medische zorgen buiten Gaza. Israël is echter strenger geworden bij het toekennen van vergunningen en ook de medewerking van de Palestijnse Autoriteit voor het verkrijgen van deze vergunningen zou gebrekkig zijn. Dit kost mensenlevens. Het tekort aan infrastructuur en de financiële problemen van UNRWA hebben ook een impact op de kwaliteit van het onderwijs. Fundamentele basismensenrechten worden de Gazaanse burgerbevolking op systematische wijze onttrokken. Deze situatie maakt het onmogelijk een menswaardig bestaan te leiden en heeft een impact op het algemeen mentaal welzijn.

Vervolgens gaat verzoeker in op de veiligheidssituatie in Gaza. Hij wijst erop dat de burgerbevolking van Gaza het slachtoffer is geweest van drie grootschalige Israëlische militaire operaties, te weten: Operation Cast Lead in 2008, Operation Pillar of Defense in 2012 en Operation Protective Edge in 2014. Daarnaast vinden er op regelmatige basis Israëlische invallen en luchtaanvallen plaats waardoor Gazanen in een voortdurende toestand van geweld en onveiligheid leven. Verzoeker benadrukt dat de veiligheidssituatie in Gaza volatiel blijft en verwijst in dit verband naar "Country of Origin Information on the Situation in the Gaza Strip, Including on Restrictions on Exit and Return" van UNHCR. In 2018 was er sprake van overmatig geweld door de Israeli security forces in de Occupied Palestinian Territory (inclusief Gaza), waarbij 299 Palestijnen werden gedood, onder wie 57 kinderen, en 28.878 gewonden vielen. Dat de situatie op elk ogenblik kan escaleren wordt aangetoond door de Israëlische luchtaanvallen van 25 en 26 maart 2019 op Hamasdoelwitten in Gaza. Met de luchtaanvallen reageert Israël op raketten afgevuurd vanuit Gaza waardoor een familie van zeven in Israël gewond raakte.

Ondertussen werden tientallen luchtaanvallen uitgevoerd op verschillende doelwitten in Gaza, onder meer op dichtbevolkte plaatsen, residentiële gebouwen en andere private en publieke structuren. Tientallen burgers moesten hun woning evacueren, twee Palestijnse burgers raakten gewond, residentiële gebouwen werden vernietigd of aanpalende woningen beschadigd en verschillende burgers werden ontheemd. Bovendien werden de grensovergangen tussen Gaza en Israël door de Israëlische autoriteiten afgesloten tot nader order en is toegang tot de visserszone in Gaza verboden. Volgens Gisha, een Israëlische ngo, maken deze maatregelen een collectieve bestraffing van de Gazaanse burgerbevolking uit. Dat de situatie op elk moment kan escaleren wordt verder aangetoond door het tweewekelijks rapport van OCHA in verband met de periode van 12 tot en met 25 maart 2019, waaruit verzoeker een passage citeert. De verschillende militaire operaties, waarbij cruciale civiele infrastructuur zoals onder andere ziekenhuizen, scholen en Gaza's enige elektriciteitscentrale werden vernietigd,

hebben bijgedragen aan de huidige desastreuze socio-economische en humanitaire situatie in Gaza. Verzoeker wijst er voorts op dat de Grote Mars van de Terugkeer nog steeds plaatsvindt op vrijdag en dat tijdens deze protesten in 2018 en 2019 demonstranten werden gedood en verwond.

Verzoeker besluit dan ook dat het duidelijk is dat er wel degelijk sprake is van een uiterst volatiele situatie in de Gazastrook en dat deze veiligheidssituatie actueel nog steeds als problematisch dient te worden beschouwd. Hij voegt hier nog aan toe dat de Gazanen bovendien leven onder het autoritair regime van Hamas dat bekend staat als een repressief regime dat op grote schaal mensenrechtenschendingen begaat. Volgens Human Rights Watch arresteert en foltert Hamas routinematig tegenstanders en personen die kritiek uiten op het regime. Niet enkel personen met een uitgesproken profiel zoals mensenrechtenactivisten, journalisten en Fatah-leden/sympathisanten worden vervolgd maar eveneens personen zonder specifiek profiel die zich bijvoorbeeld kritisch uitlaten op sociale media. Dit wordt mede aangetoond door de agressieve onderdrukking van de protesten georganiseerd onder de slogan *"We want to live"* die recent plaatsvonden in Gaza, aldus verzoeker, die ter staving van zijn betoog verwijst naar de rapporten *"Two authorities, one way, zero dissent"* van Human Rights Watch van oktober 2018 en *"Another brutal crackdown by Hamas in Gaza"* van Human Rights Watch van 20 maart 2018. Verzoeker wijst er ook op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onlangs nog oordeelde dat de actuele veiligheidssituatie in de Gazastrook dusdanig erg is en overging tot de erkenning van de vluchtelingenstatus van een Palestijn (cf. RvV 8 april 2019, nr. X).

Verzoeker verwijst naar het arrest M.S.S. van het EHRM en stelt dat een persoon in Gaza in de onmogelijkheid verkeert om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, zodat een verplichte terugkeer naar Gaza een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM. Hij betoogt dat Palestijnse vluchtelingen op zich een bijzonder kwetsbare categorie vormen doordat hun ontheemding is bestendig in hun statuut dat nooit echt opgaat in een volwaardig burgerschap. Verzoeker wijst erop dat Israël als bezettende macht internationale verplichtingen heeft ten opzichte van de bevolking in Gaza, hetgeen nogmaals werd benadrukt door de High Commissioner for Human Rights van de Verenigde Naties in een rapport van 14 maart 2019. Er is daarenboven geen sprake van enig vooruitzicht op verbetering van de situatie binnen een redelijke termijn. Dat de situatie in Gaza een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt in de zin van artikel 3 van het EVRM die kan worden gelijkgesteld met vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag werd overigens reeds bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV 7 augustus 2015, nr. X, RvV 27 juni 2018, nr. X).

Vervolgens gaat verzoeker in op de mogelijkheid tot terugkeer naar Gaza en stelt hij het niet eens te zijn met de mening van de verwerende partij dat het voor hem niet relevant is of een terugkeer naar de Gazastrook mogelijk is, aangezien het verzoek om internationale bescherming in het licht van artikel 1A, in plaats van artikel 1D, van het Vluchtelingenverdrag moet worden bekeken. Evenmin is verzoeker het eens met de stelling van de verwerende partij dat het op dit ogenblik hoe dan ook mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren. Vooreerst wenst verzoeker op te merken dat hij wel degelijk verklaringen heeft afgelegd waarin hij te kennen gaf dat hij in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Het feit dat de verwerende partij de verklaringen als ongeloofwaardig afdoet, quod non, doet hieraan geen afbreuk.

Vervolgens stelt verzoeker vast dat de commissaris-generaal zich voor de beoordeling van de (on)mogelijkheid om via de grensovergang in Rafah terug te keren naar de Gazastrook baseert op objectieve landeninformatie weergegeven in de COI Focus *"Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza"* van 28 november 2018, geactualiseerd op 28 februari 2019 en 25 maart 2019. Op basis van deze informatie acht verzoeker volgende elementen relevant bij het beoordelen of terugkeer naar Gaza via Rafah werkelijk praktisch en veilig mogelijk is:

- Voor terugkeer is een geldig Palestijns paspoort nodig dat volgens het CGVS gemakkelijk kan worden verkregen via de Palestijnse Missie in Brussel. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreisprocedure van het paspoort. Het CGVS stelt dat, tenzij de persoon Hamas zelf op de hoogte brengt van de redenen voor zijn verblijf in België, er geen enkele reden is om aan te nemen dat het feit asiel te hebben gevraagd in België een hindernis vormt voor terugkeer naar Gaza. De vraag stelt zich hoe Palestijnen aan de grens, die niet in het bezit zijn van de vereiste documenten en in toepassing van het Verdrag van Chicago met de verantwoordelijke luchtvaartmaatschappij worden teruggedreven naar het beginpunt van hun reis, opnieuw toegang krijgen tot Gaza. Bovendien is de grensovergang in Rafah, sinds de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit, opnieuw in handen van Hamas.

- Recente gebeurtenissen tonen aan dat de opening van de grensovergang in Rafah steeds een onzeker gegeven is afhankelijk van een fragiel politiek evenwicht. Na vijf jaar grotendeels gesloten te zijn geweest, was de grensovergang sinds midden mei 2018 geopend nadat Hamas in november 2017 de controle had overgedragen aan de Palestijnse Autoriteit. Na spanningen tussen de twee fracties trok de Palestijnse Autoriteit haar personeel terug en nam Hamas de controle van de grensovergang

opnieuw over, waarop deze voor uitreis opnieuw werd afgesloten door de Egyptische autoriteiten. Ondertussen is de grensovergang in Rafah opnieuw geopend.

Hieruit volgt volgens verzoeker dat er wel degelijk praktische en veiligheidsbarrières zijn die de terugkeer naar Gaza belemmeren. Hij merkt op dat het CGVS voor de beoordeling van de veiligheidssituatie in het noorden van de Sinai de maatstaven van de subsidiaire bescherming toepast terwijl volgens het standpunt van UNHCR inzake artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag niet dient te worden aangetoond dat de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat burgers een reëel risico lopen het slachtoffer te worden van dit geweld en daardoor niet kunnen terugkeren, maar dat welke reden dan ook die terugkeer verhindert volstaat. Het is ook geen vereiste om individueel te worden geïdendeerd.

Verzoeker wijst erop dat deze Raad in twee recente arresten de weigeringsbeslissing van het CGVS vernietigt ten aanzien van Palestijnen afkomstig uit Gaza die niet onder het toepassingsgebied van artikel 1D Vluchtelingenverdrag vallen, omdat onvoldoende is aangetoond dat terugkeer via Rafah naar Gaza praktisch en veilig mogelijk is. De Raad baseert zich hiervoor op actuele informatie waaruit blijkt dat de grensovergang in Rafah opnieuw werd gesloten omwille van spanningen tussen Hamas en de Palestijnse Autoriteit waardoor de grensovergang, na terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit, opnieuw onder controle is van Hamas. De Raad stelt tevens dat de COI Focus *“Egypte. Veiligheidssituatie”* van 7 juni 2018, op basis waarvan het CGVS concludeert dat de veiligheidssituatie in het noorden van de Sinai is verbeterd onvoldoende actueel is. De Raad wijst er bovendien op dat net uit deze informatie blijkt dat het busvervoer waarmee Gazanen naar de grensovergang in Rafah vervoerd worden, beveiligd wordt door de Egyptische politie, die samen met het leger doelwit is van de extremistische groeperingen actief in het gebied.

Het feit dat een terugkeer naar UNRWA-mandaatgebied, Gaza, niet mogelijk is omwille van praktische en veiligheidsredenen is voldoende grond voor een ipso facto erkenning in toepassing van artikel 1D, lid 2 van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker merkt nog op dat de Raad oordeelt dat ook voor Palestijnen uit Gaza die niet onder UNRWA-mandaat vallen, en waarop artikel 1D Vluchtelingenverdrag bijgevolg niet van toepassing is, de mogelijkheid tot terugkeer een belangrijke overweging vormt bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het element van terugkeer dient volgens de Raad te worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade, bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De Raad acht het feit dat een Palestijn om Gaza te bereiken door onveilig gebied, met name de Egyptisch Sinai, moet reizen een wezenlijk element is bij de beoordeling van de subsidiaire bescherming. De Raad past hiervoor mutatis mutandis de redenering van het EHRM in het arrest Salah Sheekh en de rechtspraak van de Raad van State toe, waarbij rekening wordt gehouden met het reële risico op ernstige schade dat een persoon bij terugkeer naar zijn land van herkomst mogelijk zou lopen omdat hij binnen dat land door onveilige gebieden moet reizen om zijn bestemming te bereiken. Tot slot betwist verzoeker de beoordeling door de commissaris-generaal van de actuele veiligheidssituatie in de Sinai. Hij haalt in dit verband het artikel *“Despite military campaign, security concerns persist in Egypt's North Sinai”* van 21 februari 2019, het artikel *“Égypte: un attentat-suicide fait sept morts dans le Sinai”* van BBC van 9 april 2019, het artikel *“Military launches raids, airstrikes in North Sinai following deadly militant attack on checkpoint”* van Madamasr van 21 februari 2019 en het artikel *“Map update: security situation in Egypt's north Sinai”* van South Front van 26 februari 2019 aan. Hij besluit hieruit dat er, in tegenstelling tot wat het CGVS beweert, wel degelijk praktische en veiligheidsobstakels bestaan die een veilige terugkeer naar Gaza via de grensovergang in Rafah verhinderen.

Verzoeker concludeert het volgende: *“Indien, quod non, Uw Rechtspraak aan verzoekende partij de vluchtelingenstatus niet zou kunnen toekennen, zou het wenselijke zijn om aan verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen daar hij een reëel risico loopt tot onmenselijke en vernederende behandelingen in geval van terugkeer naar Gaza ; Verder kan verzoekende partij zich niet berusten op nationale beschermingsmogelijkheden zoals hierboven duidelijk gemaakt werd ; De inhoud van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen weerspiegelt de inhoud van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden ; Dat, in casu, verzoekende partij van mening is dat zij zich in een uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld bevindt en dat haar aanwezigheid in de Gazastrook een reëel risico vormt voor haar leven of persoon ; Rekening houdend met al deze informatie, en gelet op het zeer kwetsbare profiel van verzoekende partij, moet worden geconcludeerd dat haar nationale autoriteiten haar niet zullen kunnen beschermen in geval van terugkeer naar haar land van oorsprong ; Dat de veiligheid en de humanitaire situatie in de regio van oorsprong kritiek is en er één is van willekeurig geweld, zodat verzoekende partij, krachtens artikel 48/4, § 2, onder c), de subsidiaire beschermingsstatus moet worden verleend.”*

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de vernietiging van de bestreden beslissing.

Verzoeker voegt geen stukken toe aan zijn verzoekschrift.

3. Nieuwe stukken

3.1. De verwerende partij maakt op 26 februari 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin een evaluatie van de actuele situatie in de Gazastrook wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus *“UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 20 december 2019;
- COI Focus *“Palestine. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019;
- COI Focus *“Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 7 juni 2019;
- COI Focus *“Palestine. Territoires palestiniens – Bande de Gaza. Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019”* van 10 september 2019.

3.2. De verwerende partij maakt op 16 juni 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin een evaluatie van de actuele situatie in de Gazastrook wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar de COI Focus *“Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 6 maart 2020.

3.3. Op 26 juni 2020 maakt de verwerende partij, nadat de Raad hierom ter terechtzitting had gevraagd, een op 25 juni 2020 gedateerd schriftelijk verslag over betreffende de bijstand die UNRWA actueel kan bieden in Gaza. De verwerende partij voegt hierbij de zogenaamde Covid-19 weekly update van UNRWA, met name:

- stuk (i): UNRWA, *“Covid-19 weekly update 20-26 April 2020”*;
- stuk (ii): UNRWA, *“Covid-19 weekly update 27-3 May 2020”*;
- stuk (iii): UNRWA, *“Covid-19 weekly update 4-10 May 2020”*;
- stuk (iv): UNRWA, *“Covid-19 weekly update 11-17 May 2020”*;
- stuk (v): UNRWA, *“Covid-19 weekly update 18-24 May 2020”*;
- stuk (vi): UNRWA, *“Covid-19 fortnightly update 25-7 June 2020”*.

Verzoeker dient geen replieknota in.

4. Bevoegdheid en voorafgaande opmerkingen

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. X). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen zijn geschonden.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48, 48/2 en 48/5 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet zouden zijn geschonden. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Dit zijn echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een

automatisme inhouden voor personen die zich op het Vluchtelingenverdrag juncto artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen. Artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet werd opgeheven bij wet van 21 november 2017.

Het middel is in deze mate dan ook niet ontvankelijk.

4.3. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. X). Het middel kan in de aangegeven mate niet worden aangenomen.

5. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker om internationale bescherming die meent te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag (HvJ C-31/09, Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke

bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Onderzoek van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

6.1. Juridische basis

Artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EU van de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn.”*

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Het feit dat verzoeker als Palestijn een verblijfsrecht had in de Gazastrook en er de bijstand van de *United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East* (hierna: UNRWA) genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Uit niets kan afgeleid worden dat verzoeker elders een gewoonlijk verblijf had. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

De kernvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag ook nu nog op verzoeker van toepassing is. Richtinggevend hierbij is de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de richtlijn 2011/95/EU.

Het Hof heeft uitdrukkelijk gesteld dat artikel 1D, eerste lid van het Vluchtelingenverdrag niet kan worden uitgelegd in die zin dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig heeft verlaten, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49).

In beginsel is dus de uitsluitingsgrond uit artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag op verzoeker van toepassing, ook al heeft hij het UNRWA-mandaatgebied verlaten.

Verzoeker kan enkel aanspraak maken op de vluchtelingenstatus wanneer de door UNRWA verleende bijstand “om welke reden ook” is opgehouden. In dit verband preciseert het Hof van Justitie dat de door UNRWA verleende bijstand slechts in twee situaties wordt beschouwd als opgehouden.

Ten eerste wanneer het agentschap wordt opgeheven, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen.

Ten tweede wanneer het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij gedwongen is het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten en op deze wijze wordt verhinderd de door UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 55-65). Dit laatste is volgens het Hof van Justitie het geval indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling is belast (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65).

Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bijstand in hoofde van verzoeker “om welke reden ook is opgehouden”, moet aldus elk van deze omstandigheden worden onderzocht.

Indien is vastgesteld dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden, dan moet de betrokkene van rechtswege als vluchteling worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in de artikelen 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

6.2. Beoordeling

6.2.1. Het mandaat en de activiteiten van UNRWA

Uit de COI Focus “*The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 20 december 2019 blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 30 juni 2023, en dat UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, zijn opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en voedselverdelingscentra, biedt het microfinancieringsdiensten aan en volgt het de meest kwetsbare vluchtelingen op. UNRWA beheert op het grondgebied 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat het mandaat van UNRWA niet is stopgezet en dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Waar verzoeker opmerkt dat UNRWA geen bescherming biedt aan Palestijnse vluchtelingen, vergelijkbaar met de bescherming die UNHCR biedt aan vluchtelingen die vallen onder de algemene vluchtelingendefinitie, dat de bescherming geboden door UNRWA eerder een bescherming van sociale en economische rechten is en dat UNRWA de beschermingsfunctie van UNCCP nooit heeft overgenomen, benadrukt de Raad dat nergens uit de bewoordingen vervat in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie kan worden afgeleid dat de “*andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen*” niet alleen bijstand, maar ook bescherming dienen te bieden. De Raad wijst er op dat de uitdrukking “*bijstand of*

bescherming” moet worden opgevat in de zin dat zij betrekking heeft op ofwel de bescherming die wordt verleend door “*een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties*” dan het UNHCR, ofwel de bijstand die wordt verleend door “*een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties*” dan UNHCR. Indien een persoon thans van een of andere van deze instellingen ofwel de bescherming, ofwel de bijstand geniet is hij op grond van het eerste lid van artikel 1D uitgesloten van het Vluchtelingenverdrag. Het is dan het ophouden van respectievelijk deze bijstand of deze bescherming dat de toepassing van artikel 1D, tweede lid van het Vluchtelingenverdrag met zich meebrengt. Dat de in artikel 1D vervatte dichotomie bijstand-bescherming geenszins kan worden bestempeld als een aanwijzing dat enkel die organen van de Verenigde Naties die een beschermingsmandaat hebben onder het toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag ressorteren, blijkt voorts uit paragraaf 142 van het UNHCR Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status van december 2011. Hierin wordt gestipuleerd: “*Exclusion under this clause applies to any person who is in receipt of protection or assistance from organs or agencies of the United Nations, other than the United Nations High Commissioner for Refugees. Such protection or assistance was previously given by the former United Nations Korean reconstruction Agency (UNKRA) and is currently given by the United Nations relief and Works Agency For Palestine Refugees in the Near East (UNRWA) There could be other similar situations in the future.*” Ook al is UNRWA in beginsel dus niet belast met het beschermen van de rechten, eigendommen en belangen van de Palestijnse vluchtelingen, toch staat het buiten kijf dat de in 1949 opgerichte United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East één van de in artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag vervatte “*andere organen en instellingen van de Verenigde Naties dan UNHCR*” is. Verzoeker moet derhalve aantonen dat hij zich persoonlijk niet langer op de bijstand van UNRWA zou kunnen beroepen. De Raad verwijst in dit verband tevens naar wat volgt.

6.2.2. De mogelijkheid voor UNRWA om zijn opdracht te volbrengen

Uit de COI Focus “*UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 23 november 2018 blijkt dat UNRWA, ingevolge de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen, in 2018 met ernstige budgettaire tekorten te kampen had. Op een ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA werd evenwel 122 miljoen dollar toegezegd voor UNRWA. Door de financiële crisis waarmee UNRWA werd geconfronteerd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de Verenigde Staten keek het agentschap voor 2018 op tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen dollar. Voormelde toezegging, samen met bijkomende inspanningen die verschillende staten hebben geleverd, goed voor een bijkomende 425 miljoen dollar, hebben ervoor gezorgd dat UNRWA's deficit werd gereduceerd naar 21 miljoen dollar. Op 19 november 2018 prees de commissaris-generaal van UNRWA de creativiteit waarmee het agentschap en de internationale gemeenschap de grootste financiële malaise ooit hebben aangepakt.

Uit de COI Focus “*The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 20 december 2019 blijkt dat UNRWA ook anno 2019 met budgettaire tekorten te kampen had. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1,2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA 110 miljoen dollar opgehaald, waardoor het nog opkeek tegen een tekort van 101 miljoen dollar. Op 29 juli 2019 beloofden de Verenigde Arabische Emiraten om nog 50 miljoen dollar bij te dragen, waardoor het deficit werd gereduceerd naar 51 miljoen dollar. Na de onthulling van een intern rapport waarin werd bericht over misbruiken door het senior management team van UNRWA besloten Nederland, Zwitserland en België de door hun beloofde bijdrages op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart. Voor Nederland gaat het om een bedrag van 13 miljoen euro. De opschorting van de bijdragen van Zwitserland heeft enkel een impact op de geplande bijdragen voor 2020 en dus niet op de 22,5 miljoen dollar die reeds werd toegezegd voor 2019. België had eerder in 2019 reeds een bijdrage van 6,25 miljoen euro betaald. De beslissing tot opschorting heeft betrekking op een bijkomende bijdrage van 5,35 miljoen euro. Op 6 november 2019 concludeerden de eerste besluiten van het interne onderzoek naar eventuele malversaties tot de afwezigheid van fraude of verduistering uit hoofde van de commissaris-generaal. Wel bracht het intern onderzoek beheerproblemen binnen de instelling aan het licht, wat leidde tot het ontslag van Pierre Krähenbühl aan het hoofd van UNRWA en tot de benoeming van zijn opvolger Christian Saunders. Als gevolg van deze wijzigingen hervatte België, net als andere internationale schenkers, waaronder Nederland, zijn steun. De Verenigde Arabische Emiraten hebben tevens een bijdrage van 25 miljoen dollar aangekondigd, de tweede en laatste betaling van de beloofde 50 miljoen dollar. In december 2019 heeft Qatar een nieuwe bijdrage van 20,7 miljoen dollar aangekondigd wat het totaalbedrag van de bijdragen van Qatar in 2019 op 40 miljoen dollar brengt.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in de Gazastrook of er zijn opdracht niet meer kan vervullen. De Raad herhaalt in dit verband dat uit voornoemde COI Focus van 20 december 2019 blijkt dat UNRWA in Gaza 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra beheert.

UNRWA's activiteiten in Gaza zijn verder niet beperkt tot het uitvoeren van de kerntaken waarmee het is belast. Het agentschap financiert bijkomend zogenaamde noodprogramma's. Uit de informatie blijkt duidelijk dat de noodhulp die UNRWA levert in Gaza wordt betaald met fondsen verzameld in het kader van zogenaamde *emergency appeals* of noodoproepen en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor het uitvoeren van de kernprogramma's in Gaza. De verminderde bijdrage van de VS in 2018 heeft er toe geleid dat UNRWA genoodzaakt was enkele maatregelen te nemen, teneinde de uitvoering van zijn kerntaken, zijnde onderwijs, gezondheidszorg en hulpverlening – waarbij het verschaffen van voedselhulp als een absolute prioriteit wordt beschouwd –, te kunnen blijven uitvoeren. Deze maatregelen hielden onder meer het aanpassen in van andere noodprogramma's zoals het "*Community Mental Health Programme (CMHP)*" en het "*Job Creation Programme*". De ingevoerde maatregelen hebben voorts tot gevolg gehad dat diverse medewerkers hun job verloren, wat tot hevige reacties heeft geleid onder het personeel en de Palestijnse vluchtelingen. Nergens uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat de budgettaire problemen waarmee UNRWA kampt tot gevolg hebben gehad dat het agentschap genoodzaakt was om te snoeien in de fondsen bestemd voor de uitvoering van zijn kerntaken. UNRWA kondigde weliswaar tijdens zijn internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 aan dat de voedselbedeling en kwaliteitsonderwijs in Gaza ernstig zouden worden beïnvloed als de financiële noden van het agentschap voor 2019 niet zouden worden gedekt. UNRWA's deficit voor 2019 lijkt thans echter sterk te zijn afgenomen nu verschillende internationale schenkers, waaronder België en Nederland, hun bijdragen hebben hervat, de Verenigde Arabische Emiraten een tweede betaling van 25 miljoen dollar hebben aangekondigd en ook Qatar een nieuwe bijdrage van 20,7 miljoen dollar heeft aangekondigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat UNRWA heden nog steeds werkzaam is en bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Gaza en nog steeds in staat is om de opdracht waarmee het belast is uit te voeren. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Waar de raadvrouw van verzoeker ter terechtzitting stelt dat de COVID-19-crisis UNRWA extra onder druk zal zetten en zal beletten zijn taak naar behoren te vervullen, stelt de Raad op basis van verweerders schriftelijk verslag en de daarbij gevoegde Covid-19 weekly en fortnightly updates het volgende vast.

Op 8 mei 2020 heeft UNRWA een "*emergency appeal*" voor een bedrag van 93,4 miljoen dollar gelanceerd. Op 10 juni 2020 was reeds 42% van het gevraagd bedrag toegezegd (zie stuk vi, p. 10). Verder blijkt dat UNRWA zijn dienstverlening heeft aangepast om te kunnen reageren op de COVID-19-pandemie. Voor Gaza betekent dit dat alle bevestigde COVID-19 gevallen zijn opgespoord en in quarantaine gehouden worden. Er werden 18 triagecentra geopend in schoolgebouwen om patiënten met ademhalings symptomen te isoleren. Er zijn eveneens 4 triagecentra geopend in de gezondheidscentra. Het doel is om de gezondheidscentra, die nog steeds operationeel zijn (enkel bepaalde dienstverlening is tijdelijk terugged Schroefd of opgeschort) zoveel mogelijk te beschermen. Verder zijn er telefonische meldpunten opgericht teneinde consultaties op afstand mogelijk te maken en worden de essentiële geneesmiddelen van patiënten ouder dan 70 jaar en/of met diabetes thuisbezorgd. Een aantal scholen werden aangepast en uitgerust voor gebruik als gezondheidscentrum en distributiecentrum.

Om drukke bevoorradingscentra te vermijden werd er een systeem op poten gezet waardoor de voedselpakketten, die normaal per kwartaal worden verdeeld, aan ruim een miljoen families zullen worden thuisbezorgd.

Studenten hebben voorts toegang tot hun studieplannen en er werden "*Self Learning Materials*" alsook een interactief leerprogramma ontwikkeld.

Uit het voorgaande blijkt aldus dat UNRWA weliswaar genoodzaakt is om in het licht van de COVID-19-pandemie enkele maatregelen te nemen, doch dat de organisatie bijstand blijft verlenen aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook. Er kan aldus niet worden gesteld dat UNRWA niet meer in staat is zijn kernopdracht op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg en hulpverlening uit te voeren.

Verzoeker, die geen replieknota heeft ingediend, wordt overeenkomstig artikel 39/76, §1, zesde lid van de Vreemdelingenwet geacht in te stemmen met het door verwerende partij in haar verslag ingenomen standpunt.

6.2.3. Redenen buiten verzoekers invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten

6.2.3.1. Vooreerst benadrukt de Raad dat het Hof van Justitie in voormeld arrest *El Kott* heeft geoordeeld “*dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, wanneer zij trachten te achterhalen of een persoon, om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil in feite niet langer de bijstand kon genieten die hem werd verleend alvorens hij het gebied verliet waarin het UNRWA werkzaam is, alle relevante factoren individueel moeten beoordelen. Artikel 4, lid 3, van richtlijn 2004/83 kan naar analogie op deze beoordeling worden toegepast.*” (§ 64, eigen onderlijning).

Zo het Hof van Justitie niet heeft gepreciseerd welke relevante factoren individueel moeten worden beoordeeld, oordeelt de Raad dat minstens de volgende elementen in aanmerking kunnen worden genomen:

- de algemene veiligheidssituatie en de mogelijkheid tot terugkeer;
- verzoekers vluchtmotieven;
- verzoekers socio-economische situatie;
- alle andere elementen eigen aan zijn situatie die hem in een persoonlijke staat van onveiligheid kunnen brengen.

De Raad wijst er voorts op dat UNHCR in zijn “*Note on UNHCR’s interpretation of article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12 (1) (a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection*” een positie hanteert die gelijkaardig is aan de interpretatie van het Hof van Justitie. Blijkens deze nota mogen ook volgens UNHCR de woorden “*om welke reden ook is opgehouden*” in artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag niet restrictief worden geïnterpreteerd. Zo moet volgens UNHCR elke objectieve reden buiten de controle van de betrokken persoon waardoor deze persoon niet (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, in aanmerking worden genomen. Zowel beschermingsgerelateerde als praktische, wettelijke of veiligheidsobstakels bij terugkeer zijn relevant bij deze beoordeling.

De Raad wijst er daarnaast op dat bij de beoordeling van een mogelijke persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in hoofde van verzoeker rekening moet worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften, volledig afhankelijk zijn van de goodwill van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

6.2.3.2. De mogelijkheid tot terugkeer

Opdat verzoeker (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, is uiteraard vereist dat hij op een veilige manier kan terugkeren naar de Gazastrook. De Raad oordeelt dan ook dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen.

Voor wat betreft de terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus “*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*” van 25 maart 2019 en de COI Focus “*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*” van 9 september 2019 vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document,

kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort verkrijgen van de Palestijnse minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het verwerven van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men beschikt over een identiteitskaartnummer. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor het uitreiken van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Rekening houdend met het gegeven dat verzoeker beschikt over een identiteitskaart en een kopie van zijn Palestijns paspoort zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat hij niet in de mogelijkheid is om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, hetgeen hij ook niet betwist.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade in Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Onder deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade in Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang in Rafah wordt mede bepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, waar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld *“Situation sécuritaire dans le Sinai Nord”*) blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van brembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die worden verdacht van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet worden gevisieerd, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de *‘Comprehensieve Operatie Sinai 2018’*, die in de eerste plaats tot doel heeft de Wilayat Sinai in Sinai te elimineren. De operatie leek haar vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinai in juli 2019 het dorp Sadat bestormde en controleposten oprichtte langs de wegen besliste het Egyptische regime om zijn veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooien in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, waarvan de bewegingsvrijheid wordt beperkt.

Er is in de Sinai in Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet worden besloten dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien merkt de Raad op dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds zouden zijn gevisieerd door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er worden gesteld dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De argumentatie in het verzoekschrift en de verschillende rapporten en persartikels waarnaar wordt verwezen zijn niet van die aard om de grondige analyse door de commissaris-generaal van de mogelijkheid tot terugkeer naar Gaza, inclusief de veiligheidssituatie in de Sinai, in een ander daglicht te plaatsen. Dat er zich in de Sinai nog veiligheidsincidenten en terreuraanslagen voordoen wordt in het voorgaande niet betwist en terdege in rekening gebracht. Nergens uit de door verzoeker aangehaalde informatie kan echter blijken dat de politie die de pendelbussen tussen Cairo en Rafah begeleidt of deze bussen zelf reeds het slachtoffer zouden zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang wordt geopend, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om de Gazastrook in en uit te reizen. In de praktijk is de grensovergang in Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat de grensovergang doorlopend is geopend sinds september 2014, toen deze werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, haar personeel terug te trekken van de grensovergang in Rafah heeft ertoe geleid dat deze sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik werd gevreesd dat de situatie aan de grensovergang in Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte). Van enige wachttijd is dan ook geen sprake.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijk zal worden ondervraagd over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook heeft verlaten, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van

ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil heeft deelgenomen aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig zijn teruggekeerd naar Gaza in 2019, en dat indien er gevallen werden gerapporteerd waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven in Caïro, de feedback die werd gegeven door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of Rafah, werd blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa. Zo leest de Raad in de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019 dat Fedasil de vrijwillige terugkeer naar Gaza regelt. Voor vertrek worden kandidaat-terugkeerders uitvoerig geïnformeerd over de procedure en mogelijke problemen. Na aankomst tracht Fedasil contact te houden en feedback te vragen. Terugkeerders reizen van Brussel naar Caïro met een vlucht van Egyptair. In enkele gevallen was er sprake van kortstondige (enkele uren) vasthouding op de luchthaven in Caïro. Vanuit Caïro reizen de Palestijnen verder naar Rafah met een shuttlebus. De shuttlebus wordt dikwijls tegengehouden door de Egyptische autoriteiten, iedereen wordt dan gecontroleerd en dit zorgt vaak voor langdurig oponthoud. Fedasil stelt geen weet te hebben van problemen aan de grensovergang. Het agentschap benadrukt dat wel nauwgezet moet worden opgevolgd wanneer de grens open is en dat de vertrekken hierop moeten worden afgestemd, tevens in akkoord met Egyptair. Uit deze informatie blijkt voorts dat Fedasil in het jaar 2019 reeds de vrijwillige terugkeer van 24 Gazanen heeft georganiseerd (tegenover 11 voor het hele jaar 2018 en 1 in het jaar 2017).

Ook het CGVS houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost in Rafah wordt aan Palestijnse zijde al jarenlang enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa hadden verbleven behandelde, zou dit ongetwijfeld zijn gemeld door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan het administratief dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, heeft gefolterd of onmenselijk of vernederend heeft behandeld. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Aan de door hem voorgehouden problemen met Hamas kan immers geen geloof worden gehecht zoals blijkt uit wat volgt. Er kan dan ook redelijkerwijs van worden uitgegaan dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoeker heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost in Rafah, in zijn hoofdte een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die hem zal verhinderen dat hij zich opnieuw onder de bijstand van UNRWA kan scharen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad in casu niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinaï en de grensovergang in Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van verzoeker naar Gaza belemmeren.

6.2.3.3. De actuele veiligheidssituatie in Gaza

Er moet evenwel ook rekening worden gehouden met de actuele veiligheidssituatie in de Gazastrook.

Uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire”* van 7 juni 2019, de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Bande de Gaza. Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019”* van 10 september 2019 en de COI Focus *“Territoires Palestiniens –Gaza. Situation sécuritaire”* van 6 maart 2020 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas in 2007 en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, wordt gekenmerkt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortievuur om te bewerkstelligen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid worden teruggeschoefd. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval

in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire “Operatie Beschermde Rand” startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Ook meer recent konden dergelijke escalaties van geweld worden vastgesteld. Op 12 en 13 november 2018, na een mislukte operatie van Israëlische troepen op het grondgebied van Gaza, lanceerde Hamas een zware raketaanval op Israël. Als vergelding ging Israël over tot het bombarderen van zo'n 150 doelen gelinkt aan Hamas of de Islamitische Jihad. Dankzij bemiddeling van Egypte werd op 13 november 2018 een staakt-het-vuren afgekondigd.

Het geweld tussen Israël en Hamas flakkerde opnieuw op nadat een raket die maandag 25 maart 2019 “per vergissing” vanop de Gazastrook werd afgevuurd een woning raakte nabij Tel Aviv. Daarbij vielen zeven gewonden. Israël zette meteen de tegenaanval in en reageerde met verschillende raketaanvallen, die dan weer werden gevolgd door Palestijns geschut. Volgens het *Palestinian Centre for Human Rights* (PCHR) vonden op 25 en 26 maart 2019 twaalf uur lang tientallen Israëlische bombardementen plaats gericht op verschillende doelen in de Gazastrook. De Israëlische luchtmacht heeft 66 raketten afgevuurd op 34 doelen, inclusief woongebouwen en civiele voorzieningen, omdat deze volgens het leger een schuilplaats waren of nabij het kantoor van de veiligheidsdiensten waren gelegen. Zo werden vijf raketten afgevuurd op het gebouw al-Ghazali, een residentieel complex met tien appartementen en waarin tevens een verzekeringsmaatschappij was gehuisvest. Ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Acht raketten werden afgevuurd op een gebouw met vier verdiepingen omvattende magazijnen gehuurd door de binnenlandse veiligheidsdienst van Hamas doch tevens acht appartementen. Het gebouw werd volledig vernield en ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Vier raketten hebben het bureau van de chef van het politiek bureau van Hamas volledig vernield en hierbij werden tevens de omliggende huizen en installaties beschadigd. In de haven van Khan Younes werden twee boten van de maritieme politie vernield en zes boten en visnetten zwaar beschadigd. Ook landbouwgronden waren het doelwit van de bombardementen. Ten gevolge van deze bombardementen geraakten twee personen gewond. Zestien gezinnen, bestaande uit in totaal 83 mensen, onder wie 44 kinderen, werden ontheemd. Dankzij bemiddeling van Egypte onderhandelden de betrokken partijen sinds 25 maart met elkaar over de voorwaarden van een staakt-het-vuren. De relatieve rust werd op 30 maart 2019 echter andermaal verstoord doordat er vijf raketten werden afgevuurd op Israël.

Voorts leest de Raad in de landeninformatie dat er in mei 2019 opnieuw sprake was van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raakten twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de Islamitische Jihad. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende dag vuurden Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten af op Israël. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van geweld 25 Palestijnen gedood en raakten 154 personen gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren ten tijde van de aanval. De Israëlische mensenorganisatie B'Tselem spreekt van dertien slachtoffers (waaronder twee minderjarigen en drie vrouwen) die niet deelnamen aan de vijandelijkheden en niet waren aangesloten bij een gewapende groep. Volgens het onderzoek van B'Tselem werden voorafgaand aan de bombardementen op woningen geen passende waarschuwingen gegeven die de bewoners konden toelaten beschutting te zoeken of hun persoonlijke eigendommen te redden.

Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan één een religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie met raketten. Op 22 augustus 2019 bombardeerde Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakte brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia. Ook de naburige huizen werden beschadigd. Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op 6 september 2019 werden tijdens de wekelijkse terugkeermars twee minderjarige Palestijnen

gedood en raakten 81 burgers gewond. Op de avond van 6 september 2019 werden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordde door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag viel een drone die vanuit Gaza werd bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombardeerden Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn "luchteenheid". Op 10 september 2019 werden twee Palestijnse raketten gelanceerd richting Ashdod en Ashkelon. Beide raketten werden onderschept door het Israëlische Iron Dome raketafweer-systeem. Als reactie vielen Israëlische vliegtuigen een vijftiental Hamas-doelen aan. De volgende dag werden drie raketten afgevuurd richting Israël. Tijdens de nacht richtte de Israëlische luchtmacht zich op verschillende doelen in een militair complex van Hamas in het noorden van de Gazastrook.

In de nacht van 31 oktober 2019 werden twee raketten afgevuurd op Israël. Als vergelding viel het Israëlische leger twee Hamas-posten in het noorden van Gaza aan. Op 12 november 2019 doodden Israëlische strijdkrachten in Gaza een commandant van de Islamitische Jihad en zijn echtgenote. De Islamitische Jihad reageerde onmiddellijk door honderden raketten op Israël af te vuren. Israël bombardeerde op zijn beurt verschillende doelen van de islamistische organisatie (ondergrondse installaties, aanvalstunnels, een raketfabriek, marinedoelen, commandozalen, aanvalselementen). Strijders van de organisatie werden gedood tijdens een poging om raketten af te vuren op Israël. Dankzij bemiddeling van Egypte werd in de ochtend van 14 november een staakt-het-vuren van kracht. In de nacht van 15 op 16 november werden echter nog twee raketten afgevuurd die aan Hamas worden toegeschreven, hetgeen werd gevolgd door Israëlische invallen op militaire posities van Hamas. Volgens ITIC werden in november 2019 578 Palestijnse raketten afgevuurd op Israël. Deze escalatie van geweld is de dodelijkste sinds de gebeurtenissen van 14 mei 2018 langs de Israëlische grens. Volgens het Palestijnse Ministerie van Volksgezondheid vielen tijdens deze escalatie van geweld vierendertig doden, onder wie acht kinderen en drie vrouwen. Achttien slachtoffers maakten deel uit van een gewapende groep. Het PCHR spreekt van 15 burgerslachtoffers, 54 gewonde burgers en 45 getroffen gebouwen, waarvan acht volledig werden verwoest en waaronder vier beschadigde commerciële gebouwen.

In december 2019 werden zes raketaanvallen op Israël gevolgd door Israëlische bombardementen op Hamas-doelen. In januari 2020 toonden Palestijnse facties zich ontevreden over de traagheid van Israël bij het uitvoeren van zijn verplichtingen. Nadat gedurende bijna tweeënhalve week bijna dagelijks ballonnen met explosieven werden opgelaten, vonden op 25 januari 2020 Israëlische luchtaanvallen plaats op Hamas-doelen in het zuiden van Gaza. Na de publicatie van de 'deal van de eeuw' door de Amerikaanse administratie op 29 januari 2020, werd op 29, 30 en 31 januari 2020 de frequentie van raket- en mortiergranaatvuur verhoogd. De sterke toename van raketvuur en het continu oplaten van ballonnen met explosieven vanuit Gaza naar nabijgelegen Israëlische steden en landbouwgemeenschappen resulteerde op 7 februari 2020 in Israëlische bombardementen op posities van Hamas dichtbij het scheidingshek en op infrastructuur zoals tunnels en wapendepots.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die werden georganiseerd in het kader van '*de Grote Mars van de Terugkeer*'. Deze protesten vonden aanvankelijk plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden gedurende de eerste anderhalve maand van de demonstraties). Op 14 mei 2018 verzamelden duizenden demonstranten zich aan de Israëlische grens om te protesteren tegen de inauguratie van de Amerikaanse ambassade in Jeruzalem. Op één dag werden 62 Palestijnen, waaronder 50 leden van Hamas, gedood en raakten meer dan 2400 personen gewond door Israëlisch vuur. De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers, alsook het afvuren van raketten vanuit de Gazastrook richting Israël. Ook na 15 mei 2018 gingen de protesten onverminderd door. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en kiest ervoor om het geweld te beperken of te laten escaleren, afhankelijk van de voortgang van de onderhandelingen met Israël over het verlichten van de blokkade en het verbreden van de visserijzone. Wanneer de onderhandelingen vastlopen worden de marsen gewelddadiger en proberen jongeren het grenshek over te steken.

Wanneer daarentegen Israëlische concessies in zicht zijn, vinden de marsen plaats in een meer ingetogen sfeer en probeert Hamas het geweld te beperken en jongeren weg te houden van het grenshek. Op 30 maart 2019 herdachten tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van *'de Grote Mars van de Terugkeer'*. Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid en de Palestijnse Rode Halve Maan werden bij incidenten langs de grens drie Palestijnen gedood en raakten 1125 mensen gewond. Op 15 mei 2019 verstevigde het Israëlische leger de beveiliging langs het grenshek en probeerden de organisatoren van de manifestaties het geweld onder de demonstranten te beperken. De marsen gingen evenwel verder met een niveau van geweld dat wordt beschreven als "relatief hoog", hoewel het aantal slachtoffers afnam. Na de escalatie van het conflict in november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigde het coördinatiecomité de opschorting aan van de wekelijkse demonstraties tot 30 maart 2020, de tweede verjaardag van *'de Grote Mars van de Terugkeer'*. Na deze datum zullen de marsen een keer per maand en bij speciale gelegenheden worden georganiseerd. De laatste terugkeermars in 2019 vond plaats op 27 december, met het laagste aantal deelnemers en gewonden sinds de start van de demonstraties (50 Palestijnen raakten gewond en 39 van hen werden in het ziekenhuis opgenomen). Volgens OCHA kwamen in 2019 33 Palestijnen om het leven en raakten 11.523 personen gewond in het kader van de protesten die werden georganiseerd in het kader van *'de Grote Mars van de Terugkeer'*. OCHA registreerde, sinds het begin van de demonstraties in maart 2018, in totaal 212 Palestijnse dodelijke slachtoffers en 36.134 gewonden.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Het Israëlische leger is gerechtigd om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 24 februari 2020 29 Palestijnen, zowel burgers als strijders, gewond raakten en vijf Palestijnse burgers zijn omgekomen in het kader van het Israëlisch-Palestijnse conflict in de Gazastrook. Drie van hen werden gedood nadat zij het grenshek overstaken, terwijl twee anderen stierven door verwondingen opgelopen tijdens eerdere protesten. Volgens OCHA werden in 2019 in de Gazastrook 66 burgers (waaronder 7 vrouwen en 23 minderjarigen) gedood door de Israëlische strijdkrachten. Bijna de helft van de burgerslachtoffers (31) werd doodgeschoten en de andere helft (30) werd gedood als gevolg van de luchtbombardementen in mei en november 2019. Vier burgers raakten gewond door traangas en in één geval werden de omstandigheden van het overlijden niet gepreciseerd. In de statistieken van B'Tselem wordt voor 2019 gesproken van 58 Palestijnse burgerslachtoffers in de Gazastrook. 30 personen werden doodgeschoten tijdens de terugkeermarsen, 24 personen werden gedood door bombardementen en 4 door granaatscherven. Volgens OCHA raakten bovendien in 2019 in de Gazastrook 11.845 Palestijnen gewond, waarvan meer dan 96% tijdens de protesten aan de grens met Israël. In 2018 registreerde OCHA 204 burgerslachtoffers (waaronder 2 vrouwen en 49 minderjarigen). Meer dan 60% werd gedood in de context van de terugkeermarsen. In dezelfde periode raakten 25.641 Palestijnen gewond, waarvan bijna 80% in de context van de terugkeermarsen.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen moet worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is, niettegenstaande de vaststellingen in de COI Focus *"Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures"* van 19 december 2018, en het feit dat bepaalde Gazanen terugkeerden naar Gaza.

Evenwel blijkt actueel geen sprake van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten viseert, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, heden neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. De Raad betwist niet dat momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, maar hij is van mening dat niet kan worden geconcludeerd, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, dat deze onveiligheid en deze staat systematisch alle inwoners van Gaza zouden treffen zonder dat een individuele analyse van hun situatie noodzakelijk is.

Door zonder meer te verwijzen naar en te citeren uit landeninformatie over Gaza, die (groten)deels dezelfde is en voor het overige in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Gaza is gesteund, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, brengt verzoeker geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen. Ook de verwijzing naar rechtspraak van deze Raad kan geen afbreuk doen aan dit besluit. De Raad herhaalt dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen moet worden onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

6.2.3.4. Persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid

A. Verzoekers socio-economische situatie in Gaza

De Raad benadrukt vooreerst dat artikel 1D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestijnse vluchtelingen. Het is het bijzonder karakter van het Israëlisch-Palestijns conflict dat heeft geleid tot de oprichting van UNRWA. De personen die zijn geregistreerd bij UNRWA kunnen, juist omwille van de socio-economische situatie die wordt veroorzaakt door het Israëlisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA genieten. Geen enkel ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is, waaronder de Gazastrook. Het is juist de bijzondere aard van het Israëlisch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigt. Door te stellen dat de humanitaire situatie in Gaza een element is dat aan zich moet worden bestempeld als *“een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is”*, ontkent men de bestaansreden van UNRWA zelf en de aard van de bijstand die dit agentschap biedt. Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in Gaza dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw wordt verlengd. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn want enkel in die hoedanigheid kunnen zij een beroep blijven doen op de specifieke bijstand die UNRWA biedt.

Het CGVS en de Raad betwisten noch ontkennen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) wordt veroorzaakt door het Israëlisch-Palestijns conflict wordt niet betwist. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, *“Operatie Beschermde Rand”* in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact hebben (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gazastrook.

Uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures”* van 19 december 2018 blijkt evenwel dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, maar dat niet elke persoon in de Gazastrook in precarie omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gizaanse familie beschikt in grote mate bepalen hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat elke persoon die in de Gazastrook woont in precarie omstandigheden leeft of dat alle inwoners van de Gazastrook zich wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevinden.

Het criterium *“persoonlijk situatie van ernstige onveiligheid”* in het *El Kott*-arrest van het Hof van Justitie vereist een mate van ernst en individualisering naar analogie met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) die erkent dat bepaalde humanitaire of socio-economische omstandigheden in sommige gevallen een onmenselijke of vernederende behandeling

kunnen vormen en aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM.

Het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van voormeld arrest *El Kott* van het Hof van Justitie moet aldus individueel worden aangetoond. Verzoeker kan zich dan ook niet beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. Opdat zijn socio-economische situatie als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid geldt, moet verzoeker tevens aantonen dat hij omwille van zijn persoonlijke socio-economische situatie bij terugkeer naar Gaza aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM zal worden blootgesteld. Er geldt hierbij een hoge drempel alvorens artikel 3 van het EVRM geschonden kan worden geacht. De Raad treedt de commissaris-generaal bij in het standpunt dat deze drempel wordt bereikt wanneer verzoekers persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook dermate precair zijn dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting en tevens blijkt dat het voor UNRWA onmogelijk is om verzoeker levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het agentschap is belast. Deze test verschilt dus in wezen niet van de test die verzoeker vooropstelt.

Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat zijn individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht aangehaald als volgt:

“U heeft na uw middelbaar aan twee universiteiten van Caïro gestudeerd, waarbij u het diploma rechten behaalde. U was in die periode al staatsambtenaar in uw hoedanigheid van beroepsmilitair. Uw studies werden dan ook volledig door de overheid gefinancierd. Daarenboven kreeg u tijdens uw studies uw loon verder uitbetaald (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 45-63). Na de machtsovername van Hamas kreeg u uw loon gewoon verder uitbetaald door de autoriteiten in Ramallah. In de laatste periode dat u in Gaza verbleef, was uw maandelijkse loon ongeveer 370 euro (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 69-71). U heeft nooit een beroep gedaan op de diensten van UNRWA omdat u werkte als ambtenaar en dus geacht werd voldoende te verdienen (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 73). U liet dan ook uitdrukkelijk optekenen in Gaza geen financiële problemen te hebben gekend (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 72). Al uw broers en zussen hebben universitaire studies voltooid: twee van uw broers zijn dokters, verder heeft u nog een aantal zussen die opgeleid zijn tot leraressen, is er nog een zus die economie heeft gestudeerd en een zus die management heeft gestudeerd. Uw vader heeft altijd gewerkt als leraar Arabische talen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 77-85). Verder dient in dit verband nog te worden opgemerkt dat uw echtgenote eveneens een ambtenaar is die haar loon na de staatsgreep van Hamas verder uitbetaald krijgt hoewel ze niet meer werkt. Haar loon is gemiddeld ongeveer 250 à 260 euro (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 97-105).”

Uit verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke situatie blijkt derhalve niet dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op het gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Verzoeker laat in zijn verzoekschrift deze concrete motieven geheel ongemoeid. Hij brengt geen concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn persoonlijke omstandigheden in de Gazastrook. Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat er in zijn hoofd concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe hebben geleid dat hij de Gazastrook diende te verlaten of die er toe leiden dat hij niet er niet naar zou kunnen terugkeren.

Door verder louter te verwijzen naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza en de budgettaire tekorten van UNRWA brengt verzoeker evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van die aard is dat hij in geval van terugkeer naar Gaza persoonlijk een bijzonder risico loopt op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker de Gazastrook heeft verlaten of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat hij in Gaza een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Verzoekers verwijzing naar rechtspraak van deze Raad kan geen afbreuk doen aan dit besluit. De Raad benadrukt nogmaals dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen dient te worden onderzocht.

B. Verzoekers vluchtmotieven

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij Gaza heeft verlaten nadat hij werd gevisieerd door leden van Hamas.

Na lezing van het administratief dossier, is de Raad echter in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat de persoonlijke feiten die verzoeker ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die hem zou hebben gedwongen het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, niet aantonen.

Vooreerst merkt de Raad op dat niet wordt betwist dat verzoeker heeft gewerkt voor het al Quds-net en dat hij lid was van Fatah.

Verzoeker verklaart dat hij omwille van zijn media-activiteiten werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar wegens het verstoren van de openbare orde, in 2013. Evenwel stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat verzoeker er niet in slaagt om coherente verklaringen af te leggen over deze veroordeling. Zo wordt in het voorgelegde vonnis vermeld dat verzoeker aanwezig was op de zitting (AD CGVS, stuk 17, map met documenten, en stuk 6, gehoorverslag, vraag nr. 181), terwijl verzoeker verklaarde dat hij bij verstek werd veroordeeld (AD CGVS, stuk 6, gehoorverslag, vragen nrs. 8-118-150-163). Verzoeker legde uit dat artikel 304/1 van het strafwetboek nummer 3 van het jaar 2001, zoals vermeld in het vonnis, impliciet verwijst naar de procedure bij verstek, maar de Raad treedt de commissaris-generaal bij in de bevinding dat zelfs indien dit zou kloppen, het nog steeds onbegrijpelijk is waarom in het vonnis uitdrukkelijk wordt vermeld dat verzoeker aanwezig was op de zitting. Verzoeker poneert nu in zijn verzoekschrift dat voormeld artikel *“per vergissing op het vonnis vermeld wordt”*. Hierdoor spreekt hij in wezen zijn eerdere verklaringen tegen en slaagt hij er niet in duidelijkheid te verschaffen over de tegenstrijdigheid tussen de vermeldingen in het vonnis, enerzijds, en zijn verklaringen, anderzijds. Gelet op deze vaststelling, heeft de Raad bijgevolg twijfels bij de authenticiteit van het voorgelegde vonnis.

Gevraagd of hij in beroep ging tegen het vonnis, blijkt verzoeker evenmin in staat eenduidige verklaringen af te leggen over de reden waarom zijn beroep werd afgewezen, hetgeen voor iemand die rechten heeft gestudeerd weinig overtuigend is (ibid., vragen nrs. 186-188). Deze incoherente verklaringen veroorzaken reeds enige twijfel over de algemene geloofwaardigheid van verzoeker. Dat verzoeker over andere aspecten van deze veroordeling, zoals zijn detentie, meer gedetailleerde verklaringen kon afleggen, doet hieraan geen afbreuk.

Verzoeker verklaart dat hij pas in 2017 opnieuw problemen kende toen G.A.G., een belangrijk persoon gelieerd aan Hamas en Qassam, hem vroeg om terug zijn media-activiteiten op te nemen bij Fatah om het imago van Hamas op te krikken en hij antwoordde dat hij liever dood ging dan zoiets te doen (ibid., vraag nr. 118). De Raad meent, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker wel erg direct en boud heeft gereageerd en duidelijk gemaakt dat hij een samenwerking niet zag zitten. Verzoeker verklaarde dat hij zo durfde te praten omdat de algemene sfeer in het land positief was en er sprake was van een gemeenschappelijke regering nadat er een dooi was gekomen in de verhouding tussen Fatah en Hamas. Deze verklaring overtuigt niet.

Gelet op de door verzoeker geschetst omstandigheden, met name (i) het politiek conflict tussen Hamas en Fatah, de positie van G.A.G. binnen Hamas, (ii) verzoekers verklaringen dat hij eerder door Hamas werd mishandeld gedurende 20 dagen en veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar wegens media-activiteiten die voor Hamas niet door de beugel konden en (iii) de voorzorgsmaatregelen die hij na zijn vrijlating nam om geen problemen meer te krijgen met Hamas (zoals het opzeggen van zijn lidmaatschap van Fatah, het indienen van zijn ontslag in verband met zijn media-activiteiten en het annuleren van zijn facebookaccount), acht de Raad het weinig geloofwaardig dat verzoeker zo roekeloos zou durven reageren, zelfs tijdens een tijdelijke dooi in de betrekkingen tussen Fatah en Hamas. De loutere volharding in het betoog dat hij juist omwille van de mishandelingen en de verzoeningsperiode zo durfde te reageren, kan de Raad geenszins niet overtuigen.

Dat verzoeker, die reeds drie jaar al zijn media-activiteiten heeft stopgezet, plots wordt benaderd door een vooraanstaand lid van Hamas om deze activiteiten terug op te nemen, is bovendien weinig aannemelijk. Verzoekers uitleg dat er toen sprake was van een periode van verzoening tussen Fatah en

Hamas en dat Hamas mensen van Fatah wilde rekruteren, kan niet overtuigen. Het blijft weinig aannemelijk dat Hamas voor een vrij belangrijke functie met als opdracht het imago van de partij Hamas op te krikken, iemand zou aanspreken die net omwille van media-activiteiten werd mishandeld en veroordeeld omdat hij in het verleden voor Hamas kritische artikelen vertaalde en publiceerde en die zichzelf vervolgens gedurende drie jaar volledig op non-actief heeft gezet. Door louter te volharden in zijn betoog, slaagt verzoeker er niet in het voorgaande in een ander daglicht te stellen en de Raad te overtuigen.

Wat betreft de voorgelegde oproepingsbrieven van de politie stelt de Raad vast dat enkele ervan onleesbaar zijn. Verder zijn het allen kopieën waaraan slechts een relatieve bewijswaarde kan worden gehecht aangezien de herkomst en authenticiteit ervan niet kunnen worden geverifieerd. Deze relatieve bewijswaarde wordt verder onderuit gehaald doordat verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en het CGVS tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn verschillende arrestaties en mishandelingen. In de bestreden beslissing wordt hierover terdege gemotiveerd als volgt: *“U verklaarde vervolgens dat u na uw vrijlating geen problemen meer heeft gekend tot u in 2017 werd benaderd door [G.A.G.]. Bij DVZ verklaarde u dat u na uw weigering om met hem samen te werken meerdere malen werd gearresteerd, waarbij u mishandeld werd (zie notities persoonlijk onderhoud DVZ vragenlijst, vraag 5). Op het Commissariaat-generaal daarentegen verklaarde u uitdrukkelijk nog slechts één keer te zijn gearresteerd nadat u door [G.A.G.] was benaderd. Toen u werd gewezen op uw verklaringen voor DVZ verklaarde u vreemd genoeg dat deze verklaringen, hoewel flagrant tegenstrijdig, wel degelijk klopten: u verklaarde nu dat er effectief heel wat oproepingen waren geweest voor u waarbij u zich dan telkens naar het kantoor van de inlichtingendiensten begaf om u aan te melden. U stelde dat dit eigenlijk ook als arrestaties kon worden beschouwd, wat zeer betwistbaar is en bovendien geeft u zelf aan dat dit eerder pesterijen waren. U werd gevraagd of u tijdens deze kortstondige confrontaties met de ordediensten mishandeld bent geweest, zoals u had laten optekenen voor de Dienst Vreemdelingenzaken. U verklaarde dat dit niet het geval was. U voegde er wel aan toe dat het als een psychologische foltering aanvoelde. Ook dit is tegenstrijdig met uw verklaringen voor DVZ, waar u had laten optekenen telkens te zijn mishandeld. Hiermee geconfronteerd antwoordde u dat u zojuist nog had verwezen naar de fysieke mishandelingen die u had ondergaan. Deze hadden evenwel betrekking op de periode voordat u tot één jaar gevangenisstraf werd veroordeeld, terwijl het nu heel duidelijk ging over de periode van na uw confrontatie met [G.A.G.]. U antwoordde vervolgens nog dat u ook ontvoerd bent geweest waarbij u werd mishandeld (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 201-207). Bij DVZ maakte u evenwel duidelijk het onderscheid tussen meerdere arrestaties en mishandelingen na uw ontmoeting met [G.A.G.] enerzijds en anderzijds de ontvoering in februari 2018.”*

Ook blijkt dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over wat er gebeurde tijdens zijn ontvoering, zoals terecht in de bestreden beslissing wordt uiteengezet: *“Bij DVZ verklaarde u dat [G.A.G.] u tijdens deze opsluiting met de dood heeft bedreigd (zie notities persoonlijk onderhoud, vragenlijst, vraag 5), terwijl u op het CGVS uitdrukkelijk verklaarde dat [G.A.G.] net 'de rol speelde' van uw redder die het voor u opnam en is er van doodsb bedreigingen van zijnentwege geen sprake (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 118 en vraag 230).”*

Verzoeker herhaalt in wezen zijn reeds afgelegde verklaringen en stelt dat er sprake is van een misverstand, maar dit neemt niet weg dat de verklaringen die hij aflegde voor de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) en het CGVS erg tegenstrijdig blijven en zijn geloofwaardigheid ondermijnen.

Ten slotte merkt de Raad op dat verzoeker voor de DVZ met geen woord heeft gerept over het incident waarbij hij op 26 april 2018 zou zijn beschoten. Dit is zeer opmerkelijk aangezien dit concrete incident de aanleiding voor verzoekers vlucht uit Gaza vormt. Verzoeker heeft immers verklaard dat hij vóór dit incident nog niet van plan was het land uit te vluchten (ibid., vragen 241-243). Verzoeker trachtte zijn vergetelheid te verklaren door te betogen dat hij op het moment van het persoonlijk onderhoud voor de DVZ erg moe was en dat hij het eigenlijk beter had geannuleerd vanwege zijn vermoeidheid. Hij vermeldde ook dat het persoonlijk onderhoud erg kort was en dat de aanwezige ambtenaar hem had gezegd dat hij bij het volgende persoonlijk onderhoud de gelegenheid zou krijgen om alles in detail te vertellen (ibid., vragen 125-126 en 241-244).

De Raad wil best aannemen dat verzoeker op de DVZ werd gevraagd om enkel de grote lijnen te vertellen, maar hij kan niet begrijpen hoe verzoeker de meest recente en mogelijk meest ernstige gebeurtenis (een moordpoging met een vuurwapen) geheel onvermeld zou laten bij een eerste gesprek met de asielinstanties indien deze werkelijk zou zijn gebeurd. Deze gebeurtenis kan nauwelijks worden afgedaan als een *“detail”*. Verzoekers betoog, waarin hij middels zijn verzoekschrift volhardt, biedt hier geen enkele afdoende verklaring voor en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven. Daarbij merkt de Raad op dat verzoeker niets inbrengt tegen volgend motief in de bestreden beslissing: *“In ditzelfde verband dient opgemerkt te worden dat de klacht die u tijdens het persoonlijk*

onderhoud op uw smartphone liet zien en die uw echtgenote zou hebben ingediend naar aanleiding van het incident waarbij u werd beschoten (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 257-259) enkel een kopie betreft.” De Raad herhaalt dat kopieën slechts een geringe bewijswaarde hebben.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoekers opeenvolgende verklaringen dusdanig tegenstrijdig en onaannemelijk zijn dat ze als begin van bewijs iedere positieve overtuigingskracht ontberen.

De medische attesten die verzoeker voorlegde, bevestigen dat hij een kogel in zijn lichaam heeft en dat hij kneuzingen en verwondingen heeft opgelopen.

Verzoeker verwijst in deze naar het EHRM dat in zijn rechtspraak heeft gesteld dat in het asielrecht aan medische stukken een passend gewicht moet worden toegekend (o.m. EHRM (GK), 9 maart 2010, nr. 41827/07, R.C./Zweden, § 55, EHRM 18 april 2013, nr. 18372/10, M.O.M./Frankrijk, §§ 39-41 en EHRM 10 oktober 2013, nr. 18913/11, K.K./Frankrijk).

De Raad wijst erop dat het EHRM in latere rechtspraak een belangrijke nuancering heeft aangebracht (zie EHRM 5 september 2013, nr. 61204/09, I. t. Zweden, § 62). Het EHRM erkent dat opdat een Staat elke twijfel over een reëel risico op hernieuwde foltering of een onmenselijke behandeling kan wegnemen, deze Staat aldus op zijn minst in staat moet zijn om de individuele situatie van een asielzoeker te beoordelen. Dit kan echter onmogelijk gemaakt worden indien er geen bewijs is van de identiteit van de asielzoeker of wanneer de verklaringen van de asielzoeker ongeloofwaardig zijn. Bovendien is het vaste rechtspraak van het Hof dat het in beginsel aan de asielzoeker toekomt om voldoende bewijs voor te leggen om aan te nemen dat hij in geval van een verwijdering naar zijn land van herkomst aldaar een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke behandeling. Enkel als dergelijk bewijs voorligt, komt het aan de overheid toe om elke twijfel hierover te weerleggen. Bijgevolg, indien een asielzoeker verklaart dat hij reeds werd gefolterd of onmenselijk werd behandeld, al dan niet ondersteund met bewijs, mag niettemin worden verwacht dat hij aantoont dat er zwaarwegende en concrete gronden zijn om aan te nemen dat bij terugkeer naar het land van herkomst hij het risico zal lopen om opnieuw te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling.

Ook al is de thans bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel, toch kunnen mutatis mutandis uit voormelde rechtspraak nuttige richtlijnen worden afgeleid voor het gewicht dat aan medische attesten in het kader van de beoordeling van de geloofwaardigheid van een vluchtrelaas moet worden gegeven en dit zowel wat betreft de eventuele eerdere vervolging als de eventuele eerdere ernstige schade (zie ook artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet als omzetting van artikel 4, lid 4 van de Richtlijn 2011/95/EU).

Uit paragraaf 62 van het arrest I. t. Zweden kan aldus worden afgeleid dat een medisch bewijs enkel aanleiding geeft tot een omkering van de bewijslast indien de identiteit vaststaat en de verklaringen in voldoende mate geloofwaardig zijn, zodat kan worden aangenomen dat een terugkeer naar het land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade inhoudt. Enkel als een dergelijke situatie zich voordoet, komt het aan de overheid toe om een twijfel aangaande het risico om opnieuw het voorwerp uit te maken van foltering of onmenselijke behandeling te weerleggen.

De Raad beaamt dat een arts vaststellingen kan doen met betrekking tot de littekens van een patiënt. Hij kan, rekening houdend met zijn bevindingen, uitspraak doen over de fysieke oorzaak van de littekens en kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan evenwel nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden of context schetsen waarbij de littekens en verwondingen werden opgelopen noch uitspraak doen over de redenen waarom verwondingen en littekens werden toegebracht. Een medisch attest volstaat op zich dan ook niet om een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aannemelijk te maken. Zulk medisch attest moet worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen van verzoeker hierover. Daarbij moet worden nagegaan of door middel van geloofwaardige verklaringen in samenhang met het voorgelegde medische attest voldoende aannemelijk wordt gemaakt dat de vastgestelde verwondingen het gevolg zijn van mishandelingen, zoals verzoeker verklaart.

De voorgelegde medisch attesten werden in casu opgesteld door een Belgische orthopedist en een Belgische huisarts en zijn vrij summier.

De orthopedist bevestigt dat uit een radiografie blijkt dat verzoeker een kogel in het lichaam heeft en dat dit verband houdt met meerdere huidverwondingen als gevolg van “agressie”. Er wordt evenwel nergens verduidelijkt wat wordt bedoeld met “agressie” noch wordt uiteengezet hoe of waarom de orthopedist tot deze uitspraak komt.

De Belgische huisarts verklaart verzoeker te hebben onderzocht. In het medisch attest maakt de huisarts een onderscheid tussen haar eigen professionele waarnemingen en hetgeen verzoeker haar heeft verteld. De huisarts maakt melding van:

- een litteken op het rechterbeen dat afkomstig zou kunnen zijn van een messteek;
- een litteken op het rechterbeen dat afkomstig zou kunnen zijn van een kogel;
- twee littekens op de polsen die afkomstig zouden kunnen zijn van een messteek.

De huisarts vermeldt ook dat volgens de verklaringen van verzoeker hij meermaals zou zijn vastgehouden met slapeloosheid als gevolg.

Verder noteert de huisarts *“Selon les dires de la personne, ces lésions seraient dues à coups et blessures”*.

Hoewel in het medisch attest de huisarts aangeeft dat de littekens afkomstig *“zouden kunnen zijn”* van een messteek of kogel, wordt in het medisch attest geen verduidelijking gegeven over de graad van overeenstemming. De arts bevestigt nergens in het attest dat de vastgestelde littekens overeenstemmen met de verklaringen van verzoeker over hoe hij deze littekens heeft opgelopen, noch doet zij op enig andere wijze uitspraak over de fysieke oorzaak van de littekens. Er blijkt uit het medisch attest aldus niet dat de vastgestelde littekens dermate overeenstemmend zijn met steekwonden en schotwonden dat andere verwondingen moeten worden uitgesloten en geen andere oorzaken voor de vastgestelde littekens mogelijk zijn.

Verder wijst de Raad erop dat de medisch attesten zelf geen uitspraak doen over de precieze feitelijke omstandigheden en de context waarbij deze littekens werden opgelopen noch over de redenen waarom deze verwondingen en littekens werden toegebracht, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt. Verzoeker verklaart dan wel dat deze littekens en verwondingen het gevolg zijn van mishandelingen die hij heeft ondergaan, maar uit het medisch attest kan aan zich geen causaal verband worden afgeleid tussen de opgelopen littekens en verwondingen en de door verzoeker aangehaalde mishandelingen door Hamas.

Gelet op al deze elementen die de summiere aard van de voorgelegde medisch attesten kenmerken, oordeelt de Raad dat aan dit medisch attest in casu slechts een beperkt gewicht kan worden gegeven.

Wanneer het summiere karakter en het beperkt gewicht van de medische attesten wordt gezien in samenhang met verzoekers verklaringen die iedere positieve overtuigingskracht ontberen, kan de Raad niet anders dan besluiten dat verzoeker in dit geval niet aannemelijk maakt dat zijn littekens en verwondingen zouden zijn opgelopen in de door hem beschreven context van problemen met leden van Hamas nadat hij weigerde om media-activiteiten op te nemen bij Fatah om het imago van Hamas op te krikken. Het zijn net die problemen die de essentie vormen van zijn vrees voor vervolging en aan zijn beschermingsverzoek ten grondslag liggen. Bijgevolg wordt evenmin aannemelijk gemaakt dat verzoeker bij terugkeer naar Gaza opnieuw het slachtoffer kan worden van de gebeurtenissen die volgens hem aanleiding hebben gegeven tot zijn littekens en verwondingen. De Raad stelt verder vast dat verzoeker geen andere aanwijzingen noch een andere bevredigende verklaring aanreikt voor de feitelijke omstandigheden, context of redenen waarin deze littekens zijn ontstaan.

De Raad besluit dat verzoeker er niet in slaagt om de bovenvermelde bevindingen van de commissaris-generaal aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Deze bevindingen vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het relaas en zijn pertinent alsook correct. Deze bevindingen blijven gehandhaafd en worden door de Raad overgenomen. Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad deze bevindingen op zich voldoende om in navolging van de commissaris-generaal te besluiten dat de persoonlijke feiten die verzoeker ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die hem zou hebben gedwongen het mandaatgebied van UNRWA te verlaten niet aantonen wegens de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid die voortvloeit uit de vele tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden.

Verzoekers kritiek op de motieven in de bestreden beslissing die betrekking hebben op zijn verklaringen over zijn paspoort en het feit dat hij Gaza zonder problemen legaal heeft kunnen verlaten, is dan ook kritiek gericht tegen overtollige motieven die door de Raad niet worden weerhouden als pertinente vaststellingen. Verzoekers kritiek hierop dient derhalve niet te worden besproken daar de voormelde bevindingen voldoende determinerend zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid te schragen.

In de mate dat verzoeker nog voorhoudt dat hem het voordeel van de twijfel moet worden gegund, herhaalt de Raad dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan wanneer is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden gesteld door artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet, wat in casu niet het geval is, gelet op het vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid van het vluchtrelaas waardoor een actuele persoonlijk situatie van ernstige onveiligheid niet aannemelijk wordt gemaakt.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Echter werd het vluchtrelaas niet geloofwaardig bevonden en zijn er voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat verzoeker heden dreigt te worden vervolgd door Hamas. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

C. Andere relevante elementen

In casu ontwaart de Raad, na een individueel en ex nunc onderzoek van de elementen van het administratief dossier en de procedure, geen ander relevant element eigen aan verzoekers persoonlijke situatie waaruit blijkt dat hij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt waardoor hij werd gedwongen het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

6.3. Besluit

Gelet op het voorgaande, waaruit blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook, en verzoeker bovendien niet aantoont dat hij zich niet langer kan beroepen op de bijstand van UNRWA om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het standpunt dat verzoeker conform artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Gelet op de toepassing van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet, kan een schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

In het kader van onderhavig beroep tegen een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1D van het Verdrag van Genève en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet kan er in casu geen sprake zijn van een onderzoek van verzoekers verzoek om internationale bescherming in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus, welke status, zoals de naam al doet vermoeden, “subsidiair” wordt toegekend aan de vreemdeling die niet als vluchteling kan worden beschouwd. De Raad besluit echter op basis van het geheel van wat voorafgaat dat verzoeker zich nog steeds kan beroepen op de bijstand van UNRWA en dat hij daarom nog steeds als een Palestijnse vluchteling kan worden beschouwd. De aangevoerde schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet is hier dan ook niet dienstig.

Voor zover nodig benadrukt de Raad dat een *“individuele beoordeling van alle relevante elementen”* werd uitgevoerd overeenkomstig de interpretatie van artikel 12, lid 1, onder a) van Richtlijn 2011/95/EU door het Hof van Justitie in het bovengenoemde arrest El Kott (§§ 61 e.v.) en deze beoordeling alle aspecten omvat van een onderzoek uitgevoerd in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juli tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES